

SPEJDERNES MAGASIN

FEBRUAR 1927

Patruljefører se her!

SPEJDERIDRÆT

Haandbog for Førere

*Enhver Patruljefører og Tropsfører
bør eje denne Bog.*

Nedsat til **Kr. 3,00.**

Faas paa Korpskontoret.

Uundværlig for Førere.

SPEJDERNES·MAGASIN

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS

11. AARG. NR. 5

FEBRUAR 1927

Cheery Goodwishes

South Africa 1926-7

from

Robert and Olive Baden-Powell

Det var rigtigt et Vejr for Spejdere, vi havde i Julen, og jeg haaber, I ikke har siddet i Kakkelvnskrogen alle Dagene, for saa har I snydt jeg selv for en Mængde Oplevelser.

Jeg var en dejlig Tur med nogle gamle Spejdere ude i Skovene en af Dagene. Vi tog straks op i Nordkanten af Skoven og vandrede saa igennem den mod Sydøst, for at vi kunde se Morgensolens Straaler glitre i Træernes Rim. Det var en hel Eventyrskov, og vi var taget saa tidligt ud for at være de første til at træde Spor i Skovbundens Sne-tæppe.

Men der var andre, der havde været tidligere oppe end vi. Skovens Dyr var forlængst vaagnet; Mikkelt havde allerede været ude af sin Hule og var kommet hjem igen, Maaren havde været paa Langfart til Gaardene efter Høns, og vi fandt ogsaa Spor af Harer, Grævling, Raadyr og Solsort. Paa et stort Stykke var Skovbunden som et helt Broderi af Fuglespor; Sporene var saa tæt ved hverandre, at det ikke vilde have været muligt at lægge en Tjære paa et Sted uden Spor. Vi kunde se, at Sporene stammede fra smaa Fugle, der er vant til at leve i Træer, for der var hele Tiden Aftryk af to Fødder ved Siden af hinanden, og det var Fugle, der spiste Bog, for vi fandt Mængder af afgnavet Bog i Sneen. Sporene stammede fra Kvækerfinker, der i Millionvis er kommet herved fra Norge, fordi Vinteren deroppe er streng for Tiden. Ja, det var rigtig en Dag, hvor man kunde lære noget om Skovens Dyr. Forhaabentlig faar vi mange Snedage endnu i Aar, saa at I kan komme ud at spore i Skovene.

Skøjteføre faar vi vel ogsaa. Men vær forsigtige. Der er et Ord, der hedder dristig; det betyder: modig og kæk, og det er gode Spejderegenskaber. Der er ogsaa et Ord, der hedder dumdristig. Læg Mærke til, at det begynder med Ordet: dum, og dumdristig betyder heller ikke meget andet. Men der er adskillige Dreng, der er dumdristige, fordi de tror, at det betyder voldsomt dristige, og adskillige af dem maa bøde for denne Misforstaaelse med at falde gennem Isen. Hvad vil du gøre, hvis du er i Nærheden og ser det? Vær ikke sikker paa, at der slaar en lys Idé ned i din

Hjerne netop i det Øjeblik. Det er bedre allerede nu at søge Oplysning hos din Tropsfører om, hvad du skal gøre.

Har I egentlig tænkt nærmere over, hvad vort Motto betyder? Vær beredt betyder: Vær forberedt. Prøv at spørge jer selv, om I ved, hvad I skal gøre, hvis en Mand falder gennem Isen, hvis der udbryder Brand i jert Hjem, hvis der er gaaet Ild i en Mands Tøj, hvis en Mand er faldet paa Gaden og har brækket Benet, hvis I kommer hjem og opdager, at Gashanen har staaet aaben i længere Tid. Jeg er ikke saa helt sikker paa, at I véd det, og hvad betyder det saa, at I er aldrig saa villige til at hjælpe, naar I ikke er beredt.

I læste i forrige Nummer af Bladet om den danske Spejder, der standsede et Par løbske Heste i Peking og derved afværgede en stor Ulykke. Han var beredt, for han vidste, hvorledes man bærer sig ad med det, for han havde lært det i sin Tid i sin Trop.

Denne korte Meddelelse om en dansk Spejder, der kastede Glans over sit Korps ved sin kække Daad fjernt derude i Østen, bringer i min Erindring en kort Beretning i 1ste Absalons Tropsblad af Kaptajn Botved. Det er ikke saa længe siden, vi i Bladene kunde følge Kaptajn Botveds og Løjtnant Herschends Flyvetogt fra København til Tokio. Det var et vanskeligt Togt, men naar I læser Kaptajn Botveds lille Beretning, som gengives her, vil I forstaa, at de to Mænd, der var udvalgt til at repræsentere Danmark og gennemføre Turen, var Mænd af den rette Støbning.

„Kommer straks.

Jeg er blevet anmodet om at skrive et Par Ord i Bladet.

Her er et lille Træk fra Tokio-Færden

i Sommer, som er værd at lægge Mærke til.

Som I maaske har læst, kom min Kammerat paa Turen, Løjtnant Herschend, ud for en Række store Uheld — Uheld, der kunde faa selv en meget viljestærk Flyver til at give op, men Herschend tabte ikke Modet. Hver Gang han blev tvunget til at standse op, telegraferede han blot til mig: „Kommer straks“ — og han overvandt Forhindringerne og kom. Først da Maskinen var delvis knust, og han selv havde faaet Feber af en pludselig Sygdom, maatte han give op, — men kun for en Tid. Trods Uheld og Sygdom kom han flyvende hjem og med hel Maskine.

Du vil maaske aldrig komme til at flyve til Tokio, men ude i Livet, i Skolen, paa dit Arbejde, i din Trop og andre Steder, kan du komme ud for store Uheld, der maaske kan tvinge dig i Knæ. Mist da ikke Modet, men meddel blot: „Kommer straks“ — om ikke til andre, saa til dig selv — og du vil hurtigt se, at Viljen kan flytte Bjerge, og at ingen Forhindring er større, end den kan overvindes.

A. P. Botved.”

Kan I huske, at man for nogle Aar siden havde et Stykke Legetøj, der bestod af en Dukke, der var sat paa en Halvkugle af Bly. Naar man slog til den, saa den faldt omkuld, rejste den sig selv igen omgaaende. Der er nogle Mænd, og nogle af de allerbedste, der minder mig om denne Dukke. De kan nok slaas omkuld, men kun for et Øjeblik, saa springer de paa Benene igen. Det er umuligt at sla dem i Jorden, saa de bliver liggende.

Løjtnant Herschend er en af den Slags Folk. Og læg Mærke til, at da man bad Kaptajn Botved om at skrive et Par Ord, skrev han — om sin Kammerat. Det fortæller os en hel Del om Kaptajn Botved.

Hører du til dem, der bliver sure af Modgang, eller hører du til de Folk, der siger:

»Kommer straks«.

BYGNINGSVÆRKERNE

Ved Spejdergudstjenesten Nytaarsdag 1927 - Af Pastor Fritz Lerche.

„Derfor, hver den som hører disse mine ord og gør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig mand, som byggede sit hus paa klippen, og skyregnen faldt, og floderne kom, og vindene blæste og slog imod dette hus og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa klippen. Og hver den, som hører disse mine ord og ikke gør efter dem, skal lignedes ved en daare, som byggede sit hus paa sandet, og skyregnen faldt, og floderne kom, og vindene blæste og stødte imod dette hus, og det faldt, og dets fald var stort.“
Mat. 7, 24-27.

Hvem husker ikke det øjeblik ved en skriftlig eksamen, da konvolutten brydes og opgaverne deles ud. — „Skriv om Jyllands hede“. — Man aner ikke, hvad man skal finde paa, alt hvad man selv har set af heden er en dusk lyng i mors blomsterglas. Een eneste gang kan jeg huske, jeg blev glad over opgaven. Det var vist til 4de Mellem. „Hvordan bygger man et hus,“ hed stilen. Det forstod jeg, for det havde jeg paa min Skolevej set. Et helt nyt kvarter i København blev dengang til. — Se i det evangelium, vi har læst, tales der ogsaa om at bygge. Men opgaven her er ikke at skrive en stil, om at bygge et hus, men det meget sværere, men samtidig det vigtigste af alt, at bygge et menneskeliv paa den rette maade. Først af alt gælder det om at faa den rette grundvold. Vi ved det; faar man ikke en fast grund, saa synker huset før eller senere. Og nu kan det være meget malerisk at se det lille hus med de skæve døre og vinduer; og det skæve taarn i Pisa kan være en bygmesters spøgfulde idé, men et skævt, et vaklende menneskeliv er det sørgeligste af alt at møde.

Det er da noget af det første, jeg vil sige til jer, mine unge spejderkammerater: I maa ikke bygge et saadant vaklende menneskeliv. Man kan en gang imellem blive helt bange, at en del af jer er paa vej dermed. Naar man f. eks. møder spejdere, der med et skuldertræk erklærer, at spejderloven, den kan man virkelig ikke holde. Det er en fuldstændig umulighed; der er bud i den, man ikke, i det mindste ikke som ældre, kan helt opfylde. Ja, saa er her noget skævt. Grundvolden er ved at vige bort. Man har jo som spejder lovet noget. Og der gaar noget i stykker i den unge, der kun har en rask bemærkning og et medlidende eller opgivende skuldertræk overfor det løfte, han gav.

Og saa har den spejder maaske endda

Pastor Lerche.

ret. Spejderloven kan ikke holdes, om man ikke graver grunden endnu dybere. Om man ikke finder frem til den Gud, som vi spejdere ogsaa lover at være tro imod. Vor Fader i himlen, der aabenbarede al sin herlighed for os gennem vor herre Jesus Kristus. Det er først den dag, vi fuldt og helt finder frem til ham, at vi faar den grund, hvorpaa et ungdomsliv og et manddomsliv kan bygges smukt og djævt.

Men har vi saadan fundet grundvolden Jesus Kristus, saa kan der bygges saare forskellige bygninger. Ja i de forskellige tidsperioder i ens tid kan man bygge forskelligt. Der er menneskeliv, man kunde sammenligne med ganske almindelige beboelseshuse. Gode og praktiske, helt hyggelige inden i, selv om de kan være lidt lavloftede, og noget kedelige at se paa. Saadan kan et menneskeliv, selv om det er bygget paa den rette grundvold, komme til at se ud. In-

gen ild, ingen store syner og drømme, ingen dybe længsler. Man tager kun lige hvad man har brug for, og opdager, at man har ogsaa brug for Jesus Kristus.

Naar f. eks. kammeraterne af en eller anden grund er uvenlige, drillesyge overfor een, saadan som nogle unge oplever det, og man samtidig føler, at hjemme kan man ikke nænne at sige, hvor svært man egentlig har det. Da kan man synes, man er saa uhyre ensom og mærker, at man har brug for Jesus, den frelser, der ved, hvad ensomhed vil sige, da han modigt gik omkring i Judea ørken og i Jerusalems gader midt imellem sine mange fjender. Eller det var svært for een i skolen. Man slider i det og syntes ikke, det bliver bedre. Lærerne syntes i det mindste ikke at mærke ens flid. Man var ved at tabe modet. Da har man brug for den frelser, der ogsaa vil forstaa en her. Jesus har ogsaa kendt den følelse, naar han gjorde sig al flid for at vinde mennesker for Gud, og de vilde ikke. Saadan kan en ung bygge paa Jesus, for at han skal gøre det lettere for en at leve.

Der er en anden bygning, man kan træffe paa. Ikke herhjemme, men længere nede mod syd. Den gamle klippeborg. Man kan knap nok skelne, hvor klippen ender og hvor borgen begynder. Saadan kan et liv med Gud vokse frem. Det er naar kampen den driver en til Gud, kampen mod alt det inde i os selv og ude omkring os, der vil drage os bort fra Guds veje. Det urene i ens sind, alt det halve, det usande, det fejle.

Der er, det ved vi, ikke en, heller ikke af jer, mine unge spejderkammerater, der ikke kender til det, der frister os til at svigte det bedste i os selv. Naar man fejlt vil luske sig fra ruden, man knuste, naar man staar paa vippen til at snyde i turneringen, eller lyver sig fra det, naar man har snydt, naar man

lader sig lokke og daare af kammeraters gyldne løfter. Da staar kampen. Og her skal vi søge frem ad bønnens skjulte veje for med Paulus at opleve, at der er en, som gør os stærke, Jesus Kristus. Der kan komme noget indesluttet og tungt over et saadant gudsliv. Murene var tykke i den gamle borg. Man havde en følelse af, at alt det udenfor, det var fjenden, man skulde værgе sig mod. Saadan vil I unge maaske ogsaa træffe Kristne, som I synes lidt snæversynet finder alt det udenfor, det skal man være bange for. Man maa stundom for at sejre ogsaa i ungdomskampene lukke sig ude fra visse kammerater og fornøjelser. Men da skal I lægge mærke til en ting. Ligesom borgen og klippen gik over i hinanden, saadan naar ofte de

kæmpende at faa lidt af dette i deres sjæleliv, at blive et med Kristus. Og først naar borgen den skaffer fred, da kan den skønneste af alle bygninger, den gamle gotiske kirke bygges. Midt i folket ligger den. Dens taarne og tinder, dens mangfoldige prydelser strækker sig som en stenenes lovsang mod himlen.

Det skulde vi naa til i vort liv, at det blev en lovsang til Gud. Glæde og frimodighed skulde lyse fra os. Et Guds tempel var det, der skulde bygges. Hver eneste ren glæde, hver eneste oplevelse skal indføres i bygningen. Her kan ogsaa være vanskeligheder at overvinde. Men ingen mure skal der være, der skiller en fra menneskelivet. For ud fra det dybeste gudsliv — der maa nemlig graves dybt for at opføre et saadant Guds

tempel — ud fra dette liv, der skulde vokse en mildhed, en storsynethed, en evne til at bære over med andre. Den stærke livskraft skal vi faa fra den store glæde over, at Jesus Kristus er blevet min frelser.

Men det maa I saa ogsaa forstaa, at Jesus, der saadan skal være grundvoldden, klippen. Han kan ikke nøjes med at være pynten, man sætter paa en nyt-aarsparade, en konfirmation, et bryllup eller Julen, vi lige nu har fejret. Han kan ikke være som uniformen, man tager af efter spejderøvelsen. Men ligesom man altid er spejder, paa samme maade maa man altid, hver dag man lever, gøre Jesus til midtpunktet, den i hvis tjeneste man helt og fuldt giver sig over.

BLOUSTRØD MØLLE SOM VANDRERHYTTE

Den smukke gamle Bloustrød Mølle ligger oppe paa en Bakke 100 m Øst for Kongevejen lige over for Bloustrød Kro, 24 km fra København.

1ste Lillerød Trop, hvis Tropsfører er Vagn Aagesen, har kort før Jul faaet

Brugsretten til Møllen overladt af Ejeren, Prmljt. Bornemand Højmark, der tillige ejer Kroen. Jeg var derude i Søndags og blev begejstret for Stedet og Møllen og det knippelstore Arbejde. Troppen allerede har gjort med at re-

staurere Møllen. Det bliver et flot Vandrerhjem, kan I tro!

Lykke til Byggeriet, Lillerøder!

Hytteselekretæren.

DEN STORE UBEKENDTE

FORTÆLLING AF LEKTOR LAURITZEN

Greven var kommen Knæene uden egen Skyld. Hans Fader og Farfader havde levet for stærkt. Nu foraarsagede de nye Skattelove, at alting ramlede sammen. En dansk Kanadier, som vendte hjem med Lommen fuld af Dollars, købte Slottet og Hovedgaarden med alle Herlighederne.

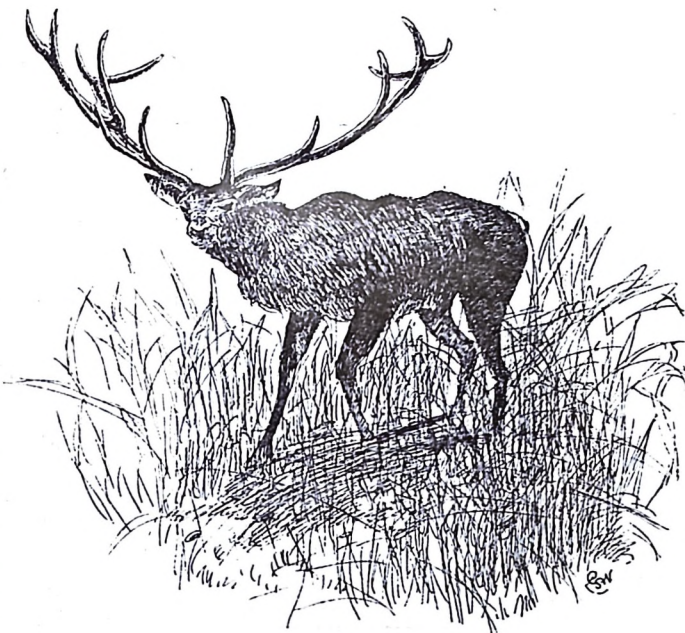
— Han har været Skomager eller Garver, hviskede Baronessen paa den nærmeste store Gaard. — Hvor det maa være frygteligt for Greven at faa alle sine pæne Værelser fyldte med Lugt af Beg og Læder.

Men Mr. Johnson (født Johansen) var ellers en stout Karl at se paa, og Orden kom der i Tingene alle Vegne. Især var den nye Ejers glæde for Skoven. Den var næsten tusinde Tdr. Land stor og indhegnet helt rundt. Ganske vist var den noget forhugget. — Men der skal nok blive Skov af den igen, sagde Mr. Johnson. Der var fuldt af al Slags Vildt og en særlig Indhegning med lidt Kronvildt.

— Her mangler kun en kanadisk Hjort, erklærede Ejeren, og saa satte han sig op i Grevens fine Kontorstol og skrev et Brev paa Engelsk til en Ven derovre.

To Maaneder efter ankom det store, ubekendte Dyr, som satte hele Egnen i Forbavselse. Det blev lukket ind til Krondyrene.

Den store kanadiske Hjort travede urolig om i det lille Indelukke. Den var vant til Tusinder af Tdr. Land, og her var knapt hundrede. Man saa forfærdet paa hinanden. Den gamle 16-Ender, som var Fører for Hjorteflokken, havde

Tegning af Carl Nielsen.

hidtil været Dyrehavens Pryd. Den maatte nødvendigvis opfatte Kanadieren som en næsvis Fremmed, der uberettiget optraadte som Rival, og som straks burde vises Vintervejen. Bare han ikke havde været saa stor! Kanadieren saa sørgmodig paa Flokken. Det var ikke hans Race, og de forstod vel næppe hans Sprog. Han følte sig halvt syg af den sidste Maanedes Begivenheder. Fanget ind i Urskoven med Lasso, sejlet, kørt og skumplet, fuld af Længsel efter sin Hjemstavn. Han drejede kort omkring og undgik Kampen. Og saa fortsatte Fangen sin Traven rundt langs Hegnet for at finde et Sted, hvor han kunde slippe ud.

Det gaar ikke, sagde Mr. Johnson. — Han maa have mere Plads. Saa blev Hjorten forsigtigt „klappet“ ud i den store Skov. Her blev stor Opstandelse.

Daadyr, Raadyr, Ræv og Hare flygtede vildt omkring, naar det store, ubekendte Dyr viste sig. Fasanerne skreg og gik paa Vingerne, Skovskaderne skræppede, Solsorterne sagde — Tak, Tak! Tilsidst faldt der lidt Ro paa Hjorten; men den skæmmede sig sjensynligt de følgende Uger. Saa en Dag tog Mr. Johnson en gammel Dragt op af en Skuffe, tog en bred Hat paa Hovedet og en Økse i Haanden og gik ud i Skoven. Han lignede nu en ægte kanadisk Skovhugger. Han udsøgte sig med Kendermine et Træ, som trængte til at hugges, og gik løs paa det med et Haandelag, som viste, at han havde brugt Øksen gennem lang Tid.

Da Hjorten hørte Øksehuggede, spidsede den Øre og gik langsomt efter Ly-

den. Da Træet faldt, var den ikke langt borte. Mr. Johnson saa ikke efter den; men han havde hørt den. Han gav en gurgende Lyd fra sig, og Hjorten kom nærmere. Han skrællede Barken af de unge Grene paa Træet og lagde Barkskrællerne i en Bunke. Saa kaldte han ganske sagte. — Dick! Dick! Vil du have Frokost? Hjorten saa paa ham og betragtede ham nøje. Saa gik den hen til Bunken og begyndte at æde. — Naa, sagde Mr. Johnson glad. — Kendte du mig nu endelig igen. Fra den Dag blev der Ro og Fred i Skoven paany. I Juni Maaned kom der to nydelige kanadiske Hinder til Skoven. Dick spankulerede nu stolt omkring med sin Familie, og naar Mr. Johnson viser sig i sin Skovhuggerdragt og kalder til Frokost, kommer hele Flokken ham i Møde.

UNGDOMMEN OG VERDEN

AF INGENIØR RUD. CHRISTIANI

Det er jo Naturens Lov, at den unge Slægt — efter at have naaet en større eller mindre Udvikling indenfor det fædrene Hjem Rammer — søger ud i Verden for at finde et selvstændigt Virkefelt, hvor den efterhaanden kan udfolde sine Evner og Kræfter til *Personlighedens Vækst og Samfundets Gavn* — og det er *Hjemmenes Opgave* lidt efter lidt at gøre Ungdommen saa fortrolig med den omgivende Verden, at den uden for megen Famlen kan foretage de første vigtige Skridt paa egen Haand og efterhaanden tilpasse sig til større og større *Selvstændighed*.

I Aarenes Løb — og særlig i de sidste Menneskealder er den Verden, der præsenterer sig for den opvoksende Ungdom blevet større og større — i den forløbne Del af dette Aarhundrede er den paa mangfoldige Omraader ad de forskellige Veje vokset med rivende Fart.

Teknikens enestaaende Udvikling gennem det sidste 100 Aar har bevirket, at Afstandene forkortes, og Begivenhederne rykker nærmere.

Gennem Telefon og Telegraf og Dagspressen spredes enhver mærkelig Begivenhed, Opfindelse eller Nyhed som i et Nu ud til Jordens fjerneste Lande.

Ved Jernbaner og Dampskibe med større og større Hastighed — og senest ved Flyvemaskiner befordres en stærkt voksende Varemængde og stadig flere og flere Mennesker fra Land til Land — fra Verdensdel til Verdensdel — ja, Jorden rundt.

Grammofonen overfører til vor Dagligstue paa vort mindste Vink Kunstnydelser, som tidligere kun kunde naaes gennem store Ofre i Form af Rejser, Tid og Penge — ja mere end det, den bevarer for den opvoksende Slægt de værdifulde Impulser, som Sammenværet med store længst afgode Personligheder formaaede at give Samtiden.

Filmen flytter de fjerneste Egne og historiske Begivenheder i Nu- og Fortid nær til os alle, medens Radiofonien giver Kunstneren eller Taleren et ubegrænset Auditorium. Læg saa hertil, hvad der nu til Dags skrives, trykkes og læses, og De vil da forstaa, at det ikke er ret meget af, hvad der sker i Verden, som man ikke kan faa Lejligh-

hed til at blive bekendt med og faa et ganske stærkt Indtryk af — selv om man ikke flytter sig ret mange Skridt ud i den omgivende Verden.

Ingeniør Rud. Christiani, Medindehaver af det velkendte Ingeniør- og Entreprenør-Firma Christiani & Nielsen, hvis Virksomhed forgrener sig over store Dele af Verden. — Brobygninger, Havne- og Kajanlæg bl. a. i Tyskland, England, Sverige, Norge, Argentina og Brasilien vidner om dansk Foretagsomhed og Dygtighed.

Denne Artikel er venligst overladt „Spejdernes Magasin“ efter Manuskriftet til et Foredrag holdt paa Universitetet i København 1926.

Mærk jer de Ord, Ingeniør Christiani her giver os: — der er noget ved at være Dansk — og det forpligter.

For blot en Menneskealder siden var det anderledes. De unges første Udenlandsrejse var ikke blot den Begivenhed, som med eet Slag rullede op for de brogede Billeder fra de fremmede Folk og Lande, som man havde drømt om, men Billederne var mere forskellige,

Folkene mere særprægede, end man finder dem nu om Dage, saavel indenfor det enkelte Land som Landene imellem var Forskellen mellem Folkene langt større end nu.

Nationale Skikke, Dragter og Erhverv prægede Befolkningen — man havde Folkefester og Julestuer, hvor vi har Biografteatre og de internationale Restaurationsdanse og Sportskampe, alt efter ensartede Regler og Mønstre; hver Landsdel havde sin særprægede Nationaldragt, medens det nu er en Undtagelse, naar man enkelte Steder — dog vist næppe mere her i Landet, men f. Eks. i Norge og Sverrig og nogle faa Steder i det øvrige Europa, f. Eks. paa Hollands Kyster, finder Befolkningslag klædte i brogede Nationaldragter; men det er Undtagelser, ligesom det ogsaa nu er sjældent at finde de tidligere af ejendommelige Hjemmeindustrier prægede Landsbyer — Fabrikerne har slugt dem, og Massefabrikationens Produkter spredes af en voksende Handelsorganisation ud over hele Verden.

Vor Tids mangfoldige Kommunikationsmidler, intensive Forretningsforbindelser og Samvirke i Kunst og Videnskab ligesom udligner Forskellen og de nationale Ejendommeligheder. — Naar en ung Mand den Gang vilde udanne sig til virkelig Dygtighed i sit Fag, maatte han absolut rejse ud i Verden og studere Forholdene i de forskellige Lande under forskellige ansete Specialister — nu spredes Kundskaberne om enhver ny Opfindelse, Metode eller Organisation dels gennem faglige Tidsskrifter og Bøger, dels gennem Kongresser og endelig derved, at de ældre fra deres hyppige Rejser hjembringer og paa den ene eller den anden Maade offentliggør ethvert nyt Resultat — saa det bliver tilgængeligt for de Unge, naar disse blot forstaaer at søge, læse, se og høre paa rette Tid og Sted.

For saa vidt bliver det at rejse ikke et lige saa nødvendigt Led i en god Uddannelse som tidligere — men paa den anden Side er det klart, at Fagene er langt stærkere udstykkede og uddybede end før — der arbejdes i Dag Jorden over paa Hundreder af Værksteder — hvor der for et Par Menneskealder si-

den kun var nogle faa, og det gælder for næsten alle Grene af Kunsten, Videnskaben, Tekniken og Handelen. — Paa Afstand at skelne det væsentlige fra det uvæsentlige og fordybe sig i det første uden at lade sig opholde af det sidste er ikke altid let, hvor Materialet er praktisk talt uoverkommelig stort.

En Studierejse til fremmede Lande giver den Unge de *personlige Indtryk* af Forholdene under deres forskelligartede Udvikling — viser ham Resultaterne i deres praktiske Udfoldelse og gør det lettere for ham at orientere sig med Hensyn til Sympati og Speciale, alene derfor vil en Udenlandsrejse i de unge Aar stadig rumme de rigeste Muligheder for at præge de unge modtagelige Sind, men hertil kommer de rige Oplevelser, det er at nyde de forskellige Landes Naturejendommeligheder og for Alvor lære deres Sprog, saa man uden Vanskelighed kan færdes imellem den fremmede Befolkning — thi først da lærer man den at kende og bliver i Stand til ret at forstaa og modtage, hvad der møder en af nyt og fremmed, og dette gælder baade de nære Lande som Sverrig, Norge, Tyskland, England eller Frankrig, og de fremmede Verdensdele.

Europas største og en Række andre Lande har jo været med i Verdenskrigen, og ingen kan færdes der, uden at han paa mangfoldige Maader mindes herom — ikke alene de utallige Statuer og Mindetavler til de Faldnes Ære kalder Erindringen frem, men dybt i Sindene har Sorg og Savn, Sejr og Fald sat Mærker, der sent vil slettes ud — her gælder det for os andre at lytte i Stilhed og at iagttage den størst mulige Discretion, at forstaa, at enhver ser Sagen fra sin Side og alle synes de jo selv, at de har mest Ret — synes at det er dem, der frem for nogen har ydet og lidt, medens de miskendtes ikke alene af deres Modstandere, men ogsaa af deres allierede. —

Naturligvis findes der stadig udprægede Nationaltræk, som karakteriserer Folkene i Europas forskellige Lande — men saa stor Forskel — som engang, er der ikke mere — Europas Folk ligner i det Hele og store hinanden. Og det er derfor i nogen Grad misvisende, naar man ofte hører Unge komme hjem fra deres første Rejse og skildre temmelig nøje, hvorledes Englændere, Tyskere og

Franskmænd er — hvilke Race-Ejendommeligheder, de nu „ganske nøjagtigt“ har konstateret i de forskellige Lande.

Sandheden bliver mere og mere, at man f. Eks. i England, Tyskland og Frankrig finder Folk af alle Slags — og det Indtryk, man da tager med sig hjem, afhænger meget af, hvem man nu tilfældig har truffet. —

Har en Slægt i Generationer levet i Velstand — som mange engelske Slægter, saa trænges uvilkaarlig det materielle i Baggrunden, og man afviser fornemt enhver Forbindelse, som ikke er tip-top — kommer derimod knappe Tider som nu overalt i Europa — saa griber saa godt som alle de mulige Chancer, som byder sig.

Men det er ikke alene Europas Folk, som ligner hinanden — praktisk talt over hele den civiliserede Verden foregaar Livet, som vi kender det herhjemme fra — i hvert Fald ikke mere forskelligt, end at enhver Ung med frisk Mod, Energi og nogen Bevægelighed og Tilpasningsevne trygt kan tage Arbejdet op rundt paa den vide Jord, og det er da en herlig Tanke, at der er saa megen Plads og at denne Plads bliver mere og mere almen tilgængelig — ikke mindst for os Danske.

Det er let, at se, at det *kan* have sin Fordel at tilhøre en af de store civiliserede Nationer — de hjemlige Virksomheder og Virkefelter er større og naar de hører op, saa begynder Kolonierne med de store Fremtidsmuligheder og de mange uopdyrkede Marker, men til Gengæld hersker der en vis gen-sidig Jalousi mellem Befolkningen i de forskellige store Lande, og det er — navnlig efter Krigen — ikke engang længer altid sikkert, at Englænderne f. Eks. er altfor velsete i de engelske Kolonier eller Mandater — den Selvstyrelst, som i de senere Aar overalt er herskende, har ofte beredt Moderlandenes Befolkning Vanskeligheder i Kolonierne — Eksempler fra Ægypten, Indien og Sydafrika taler her et tydeligt Sprog, men helt galt bliver det ofte, naar f. Eks. Englændere eller Franskmænd vover sig ud blandt de svagere, halvciviliserede Nationer — de frygter dem ofte — mistænker dem for at ville kolonisere eller i det mindste gøre deres politiske Magt og Indflydelse gældende. — Helt anderledes stiller Forholdene sig for

Folk fra en lille højt kultiveret Nation som vor — vi har *ingen Fjender* — ingen Misundere, bringer kun vore Kundskaber og vor Energi med og ønsker at nyttiggøre dem, hvor der er Brug derfor, og det er der praktisk talt overalt.

Det er ikke for meget sagt, at ikke alene hele Europa — men alle Jordens Lande staar os aabne — *overalt er det en Anbefaling at være Dansk*.

Vi kan med Rette være stolte heraf — og Bevidstheden herom bør ikke alene gøre os trygge, men ogsaa *forpligte* os til i al vor Færd at *være rettede og uden Svig*. — Kommer vi til et fremmed Land, da maa vi ikke eensidig kritisere alt, hvad der ikke er, som vi er vant til det — vi maa bøjse os ind under Landets Skik og søge at forstaa dets Befolkning — *da vil Forstaaelse og Medgang til Gengæld møde os*.

Jeg kan kun sige til Ungdommen — I skal ikke være bange for at drage ud i Verden, men glem aldrig, at *Verden først og fremmest er Mennesker*, og for at leve i Verden og reussere — maa man søge at forstaa de Mennesker, man møder — ikke alene som Nation med Respekt for deres nationale Ejendommeligheder, der naturligvis kan variere en Del, jo længere man kommer bort — omend de efterhaanden, som jeg i Indledningen har omtalt det, bliver mindre og mindre særprægede som Følge af det stedse hyppigere indbyrdes Samkvem Nationerne imellem — men man maa navnlig huske paa, at der overalt paa Jorden i alle Nationer findes de mest forskelligartede Individuer — dygtige og udygtige, kloge og dumme, storslaede og smaalige, ærlige og uærlige, flittige og dovne o. s. v. og alle mellemliggende Variationer. — At forstaa og paa rette Maade bedømme de Mennesker, man møder paa Livets Vej, være sig som Medarbejdere, Over- eller Underordnede, Kammerater, Venner eller Fjender, er af saa afgørende Betydning for Resultatet af ens Virken, at selv den største faglige Dygtighed heroverfor ofte kommer til kort.

Jeg kan ikke tilstrækkelig tydelig henlede netop de unge Studerendes Opmærksomhed herpaa — fordi det, De nu alle staar i Begreb med, er jo at ud-danne Dem for Alvor i faglig Retning — dette er jo Universitetets Opgave, og det falder saa naturligt, at de Unge koncentrerer deres Opmærksomhed om

deres Fagstudium og mener, at Sagen er klart, naar de bliver dygtige i Deres Fag, men saa sandt det er Deres Maal engang at virke mellem Mennesker med det, De nu skal lære, saa maa De være vis paa, at dette Deres fremtidige Arbejde i højeste Grad vil lettes, naar De samtidig har formaaet at til egne Dem de almen menneskelige Egenskaber, hvorved De ud fra en sund og naturlig alsidig menneskelig Opfattelse af Livet og dets Love til enhver Tid gør Dem klart, at det er paa Mennesker, De skal gøre Indtryk — Mennesker, der skal bruge Deres Arbejde, og Mennesker, som skal dømmes, om dette Arbejde er godt eller daarligt. — Som et Eksempel paa en Nation, der i Kraft af en dyb og rodfæstet Forstaaelse af dette Forhold har formaaet trods nogen at gøre sig Verden underdanig, skal jeg nævne den engelske. I Generationer har det her været Opdragelsens første Maal at skabe Karakterer — frem for at faa proppet Ungdommen med det størst mulige Kvantum Fagkundskaber — en stærk og solidarisk Kammeratskabsfølelse, en ren og retlinet Tankegang, en frygtløs Respekt for Sandheden — det er Egenskaber, som maaske ikke altid bringer Dem den øjeblikkelige Sejrr, men som til Gengæld bærer ud over Dagen og Vejen, og de er og vil altid vedblive at være god Latin overalt paa Jordens vide Kreds, hvor Mennesker lever og virker sammen.

For ikke saa mange Aar siden var Englænderne nogenlunde alene om at forstaa dette; men den sidste Menneskealder har ført andre Nationer frem efter tilsvarende Linier og da ikke mindst de smaa Kulturstater som de nordiske Lande, Holland og Schweiz — i Virkeligheden de Lande, som efter min Mening gaar den sikreste og lykkeligste Fremtid i Møde.

Livet med dets Arbejde og Kamp, de opnaaede Resultater, de lidte Skuffelser og de vundne Sejre præger sin Mand, og de, der er naaet længst frem, har oftest været ude for mest — deres Oplevelser har dannet deres Væsen, deres Personlighed — og derfor har det altid forekommet mig saa saare lærerigt for Unge at være sammen med betydelige Personligheder — blot at se dem, høre dem tale for slet ikke at tale om at tale med dem, kan efterlade dybe og varige Indtryk for Fremtiden. —

Benyt derfor de Lejligheder, som maatte vise sig for Dem til at lære Mennesker at kende og helst dem, der paa den ene eller anden Maade betyder noget ud over det almindelige.

Paa Rejser kommer man lettere hinanden nær, og man kan da have Held til at gøre interessante Bekendtskaber.

Jeg skal nævne nogle Eksempler fra mit eget Liv.

De husker alle Tysklands mægtige Industrikonge Hugo Stinnes — der engang var Verdens rigeste Mand — allerede inden Krigen var han saa indflydelsesrig, at man sagde, at naar Hugo Stinnes rejste fra Mühlheim til Berlin, saa vaklede Børsen, thi nu skete der noget. Jeg ønskede for 14 Aar siden meget at faa overdraget Bygningen af en Kajmur i Stettin for Kommunen — men der var saa mange Lokalinteresserede, som arbejdede imod os, at Udsigterne for et gunstigt Udfald var minimale; da hørte jeg, at Hugo Stinnes indirekte var interesseret i denne Kajmur, idet hans Berliner-Afdeling skulde leje den af Kommunen. Afgørelsen skulde falde næste Eftermiddag i Kommunalbestyrelsen i Stettin, jeg rejste om Natten til Mühlheim og meldte mig Kl. 8 om Morgen i det gamle Stinneske Forretningshus — ventede i 4 Timer, blev saa modtaget af Hugo Stinnes i 5 Minutter, og Resultatet af vor Samtale blev, at Stinnes telegraferede til Stettin, at mit Firma skulde bygge Kajmuren, hvorefter Sagen var afgjort.

I England er det meget vanskeligt at faa en Samtale med de virkelig store Folk — Politikere eller Forretningsledere. Jeg havde for et Aars Tid siden gjort alle mulige Anstrengelser for at træffe Lederen af et stort Elektricitetsconcern, men blev hver Gang afærdiget

med forskellige Undskyldninger — Bortrejse, Sygdom, Travlhed o. s. v.

Jeg naaede efter 4 Forsøg kun til hans Sekretær — saa traf det sig rent tilfældigt, at jeg blev bekendt med en af Englands højeste juridiske Embedsmænd, Medlem af Kongens private Raad og den kejserlige Højesteret. — Jeg forklarede ham min Sag, og han skrev saa til vedkommende Leder af den omtalte Elektricitetsconcern og tilraadede ham at tilstaa mig et Interview, hvilket saa straks skete under de elskværdigste Former. —

Jeg har sagt Dem, at hele Jorden staar Dem aaben — overalt er der Brug for Dem, men De maa ikke deraf slutte, at de stegte Duer flyver ind i Munden paa Dem, blot de rejser ud i Verden — som Regel gælder det, at den, der skal arbejde i Udlandet, maa være dygtigere end de indfødte, med hvem han vil konkurrere, — han er paa Forhaand hæmmet baade af Sproget og af manglende Kendskab til Forholdene iøvrigt, derfor maa han baade menneskeligt og fagligt være overlegen. —

Jeg har sagt Dem, at De skulde søge at komme i Berøring med Tidens store Personligheder, hvor der uden Paatrængenhed er Mulighed derfor — men der er en anden Slags Bekendtskaber, som De endelig ikke maa forsømme — og det er til de unge jævnaldrende, De møder ude omkring i Deres Arbejde som i Deres Fritid. — Med dem bliver De hurtigt fortrolige og ad den Vej aabner Livet i det fremmede sig lettest og hurtigst for Dem. Man er kun ung éngang og bagefter staar Mindet om disse Aar og alt, hvad der knytter sig hertil, i en egen Glans, som vanskelig naas af senere Oplevelser.

Ungdoms Venskaber varer Livet igennem, og Deres unge Venner vokser til, og engang er det dem, der sidder og afgør Sagerne rundt omkring i deres respektive Hjemlande, og De, som i Mellemtiden ogsaa er blevet ældre, har da Tilknnytning til en Række indflydelsesrige Personligheder.

Ja, gid De maa faa Lov at komme vidt omkring i Verden og vinde Dem mange Venner, men glem ikke først at se og lære Deres eget skønne, dejlige Land at kende, og husk frem for alt, at Ungdomskammerater skal være og blive Venner.

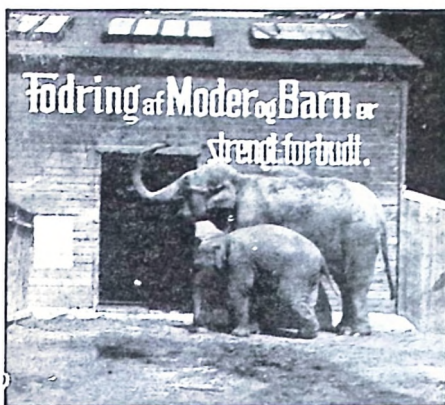
Zoologisk Have rummer Barndoms-minder for enhver, og naar man som voksen kommer der med sine Børn, genopfrisker man dem med Glæde. Men Haven fortjente egentlig langt flere Besøgende end dem fra Børns og Forældres Kreds, Mennesker, der kom der for at lære de enkelte Dyr personlig at kende, thi først da har man den rette Glæde af dem. Dyrene er jo ikke blot levende Udstillingsgenstande, de er særprægede Fornuftvæsener, uhyre fornøjelige at følge fra Unge til fuldtudviklet voksen.

I mit Rusaar havde jeg Kort til Haven, og næsten hver Morgen Aaret igennem gik jeg derind med mit Fotografiapparat og noget gammelt Brød og Grønt, som jeg tiggede hos vor Grønthandler.

Dyrene er absolut mest fornøjelige tidlig paa Dagen, inden de bliver for madflove og søvnige af alle de Lækkerier, de Besøgende fylder i dem.

Naar I gaar i Zoologisk Have — og hvorfor ikke tage derind en Søndag paa Patruljetur? — saa begynd fra Morgenstunden og gaa først en hurtig Orienteringsrunde, og naar I har udvalgt jer nogle Dyr, som I synes er særlig Opmærksomhed værd, saa stil jer foran disse og giv jer god Tid. Det lønner sig. Jeg har ofte tilbragt halve — ja hele Timer foran et en-

ZOOLOGISK HAVE

kelt Bur. Jeg husker, at jeg vilde fotografere en bestemt Situation: to Brushaner i Kampstilling. Det tog 2¼ Time, inden jeg fik Lejlighed til at snappe disse.

Giver man sig Tid, saa opdager man, at Præriehundene ikke blot er nogle smaa Gnavere, men at de har hver sin Karakter — er lige saa forskellige som Knud og Otto. En er komisk, en sagtmødig, en tredje særlig listig o. s. v. Man kommer dem nær paa Livet, og de blir trygge og ter sig som om Tilskueren ikke var til. Nogle Dyr er jo altid sikre paa Succes: Bjørne, Aber, Søløver, Elefanter og Løver, — men mange af de andre, mindre paaagtede Dyr: Præriehunde, Rovfugle, Vadefugle, Flodsvin og smaa Rovdyr o. s. v., er mindst lige saa fornøjelige og interessante.

Bjørneungen her var min specielle Ven; den fik Mælk paa Flaske med Sut; den holdt meget af at patte paa mine Fingre, og gav meget ynkelig barnlige Grynt fra sig, naar man gik fra den. Jeg havde været paa Landet nogen Tid og besøgte saa min Ven igen, da jeg var kommet til Byen; af gammel Vane stak jeg Fingeren hen til den; men det var nær gaaet galt. Den havde i Mellemtiden faaet Tænder.

Jeg kunde fortsætte længe med Oplevelser og Iagttagelser,

men jeg anbefaler jer selv at gaa derud — nu har Z. H. jo nedsat Entréen i Vintermaanederne, og Dyrene er interessante hele Aaret. *Jørgen.*

MED VEDELS EGNE

Ganske vist saa vi ikke Bjørnespor, men Spændingen var der; thi enkelte af dem, vi traf i Hytterne og talte med, kunde berette om det og det Aar, hvor Bjørnene endda var gaaet helt ned i Gudbrandsdalen o. s. v.

Men en Rensdyrflok saa vi — vi prøvede Skiløb midt i Juli Maaned — og Turens Maal, Skandinaviens højeste Bjerg, Gallhøpiggen, med dens fantasti-

ske Rundskue i en blændende Belysning, som ikke kender til Mellemtoner, men gjorde alt til Kontrast mellem sort og hvidt. Det var et stivnet Jordskælv af de mest sinds-svage Formationer ...

Men her skal ikke berettes af Føreren om Førerens Indtryk, derimod af en af de delta-gende Spejdere om hans Udbytte —

Lejren ved Otta.
Kirken i Lom.

Vedels Egenes Sommertur 1926 var en Vandreløjr i Norge fra Gudbrandsdalen til Sognefjorden gennem Højlandet og over Bjergene kaldet Jotunheim.

Efter at være ankommet til Oslo med „Dronning Maud“, tog vi med Jernbanen til den lille Stationsflække Otta, hvor vi slog Lejr for en Nat. Allerede paa det Tidspunkt havde vi faaet mange og store Indtryk; den meget lyse Nat — de store Elve og Fosser — de trange Fjælddale — de spredte Snepletter — den stærke Granduft — Tømmeret i Elven — og højt oppe Sæterhytterne.

Dagen efter — en klar Sommerdag, som rigtig viste os Skønheden i Dalgryden, hvori Otta ligger, besaa vi et Skif-

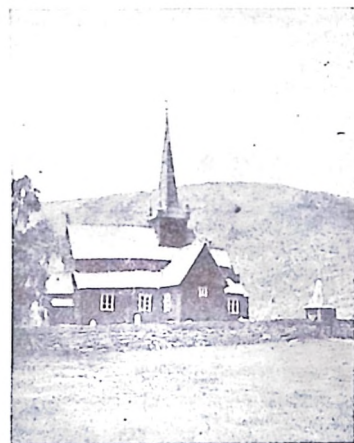
højereliggende Steder med tyndere og lettere Luft.

Lige før vi skulde stige op til Jotunheims højeste Dele, satte et Par norske Spejdergutter Gemytterne i ikke ringe Bevægelse ved at fortælle, at der flere Steder paa Grund af Snemasser kun var fremkommeligt med Ski. Da vi naaede derop, viste det sig, at der ikke var Tale om Vanskeligheder af den

Karavanen over
Smørstabbævn.

I JOTUNHEIM

ferbrud og vandrede videre paa en Tur, hvor vi maatte anstrenge vore Ben, idet vi gik 32 km med fuld Oppakning. Men skønt vore daglige Vandringer ikke altid var lette, var vi uhyre optagne af den store Naturskønhed. Da vi efter et Par Dages Forløb saa os ganske nær ved de store lysende Snepletter, voksede vor Forventning. Vi mærkede ganske tydeligt, hvorledes vi var steget til

Art; der var ganske vist Snemasser, men de lod sig let betræde, da der var fast tiltrampede Stier.

Ejendommelig var Opstigningen med Omgivelsernes vekslende Udseende og de forskellige Vegetationsgrænser.

Dagen derefter besteg vi Gallhöpiggen, og flere af Spejderne havde Lejlighed til at forsøge sig som Skiløbere.

Turen deroppe foregik med bratte Op- og Nedstigninger, og mange Steder maatte vi vandre over flade Vandløb.

En Dag gik Turen over en Bræ. Med

Fører og knyttet sammen i et langt Reb vandrede vi i et Par Timer over Sneen. Vi fik dog ikke det fulde Udbytte af den Tur, idet alt var dækket af tæt Taage; men til sidst kom Solen frem i Glimt og belyste omkringliggende Landskaber; — — det saa smukt ud.

Efter et Par Dages Vandringer kom vi til Holdepladsen for en Baadfart paa Fjordene, hvor vi gik ombord i en lille Dampbaad, som senere blev ombyttet

med andre; og efter den Sejls kom vi til Fredheim, hvor vi gik op gennem den berømte Flaamsdal og slog Lejr.

Dagen efter vandrede vi — og saa paa Vejen det pragtfulde Vandfald Vattnahalsen — til Stationen Myrdal, hvor vi entrede et Tog paa Bergensbanen og kørte til Oslo.

Alt i alt en dejlig Tur med smukke Omgivelser; 14 Dage, som var gledet hurtigt bort, fordi hver Dag var saa indholdsrig.

Knud Grosted.

Udsigt fra Gallhöpiggen.
Paa Smörstabbræen

I Gardmo.
I Jotunheim ved Lejrvassbu.

DEN GALE FRA BJERGET

AF HAROLD STEIN

I vor store Lejr, der er beliggende seks og firs miles fra San Francisco i Kystbjærgene, staar Teltene i ordentlige, snorlige Rækker. Der er ikke megen Plads imellem dem, lige netop nok til at komme igen-nem.

Oplevelsen, som jeg her kalder „Den Gale fra Bjærg-ge“ begynder en kold Sommeraften. En gennemtrængende Taage var naaet ind fra Stillehavet, og det var klamt og i Grunden ubehageligt. Lejrbaalet var forbi ved Ni-Tiden, og den megen Snakken var ved at dø ud i Teltene, da jeg foretog min sædvanlige Ronde. Jeg gik fra Trop til Trop, sagde „God Nat“ her og „Ti stille Dreng, det er ved at blive sent“, der, da jeg omsider naaede Hyæne-Teltet. Der syntes at være et eller andet paa Færde, for to forpustede Dreng stod midt i Teltet og berettede noget, som syntes at have almindelig Interesse.

„Hvad er her paa Færde, Dreng?“ spurgte jeg. „Hvorfor er I ikke i Seng for længe siden?“

„Der er sket noget,“ sagde Clarence Nelson, „vi var paa Vagt ved Broen, og med et kom de slæbende med Kaptajn Webser. Han var aldeles bevidstløs!“

„Bevidstløs?“ udbrød jeg, „hvorledes hændte det?“

„Han blev slaaet oven i Hovedet,“ sagde den anden Vagtpost, „Swede Henderson“, som I muligvis husker fra Fortællingen om Klapperslange-Jagten.

„Og det eneste han kan sige er „Pas paa den Gale fra Bjærget“.“

Mine Tanker gik tilbage til en Samtale, jeg havde hørt. Man sagde, at i en lille Hytte paa Siden af et af Bjærgene, der tilsammen udgør Syv-el-sko Dalen, boede der en lille, sammenkrummet Mand. Hans Forstand var forsvundet som Følge af et Tomahawkhug

bibragt af en Hopi-Indianer i de tidligere Grænsedage. Han var fredsom-melig nok, men til Tider blev han vild og sneg sig da ned mellem Mennesker,

rens Sikkerhed, og den maa ikke være ubevogtet et Øjeblik. Skynd Jer!“

„Men hvis han kommer —“

„Prøv ikke paa at standse ham. Giv fire Stød i Fløjten, og imens skal jeg forstærke Vagten omkring Lejren.

Drengene skyndte sig tilbage til Deres Post. Det vil sige, skyndte sig paa en vis Facon. Vejen til deres Post var bælgrmørk, og Chancen for at møde en Sindssyg, der ikke gik af Vejen for selv et Mord, var naturligvis alt andet end hyggelig.

Imidlertid skyndte jeg mig op til Hospitalet, hvor jeg fandt Chefen, „Chief Hanson“, og andre Lejrledere samlet omkring en Seng, hvor Kaptajnen laa.

Jeg kom ind, netop da Chefen sagde:

„Hvad var det De saa? Kan De ikke beskrive det?“

Webser førte en svag Haand over Panden og folte de bløde Bandager, der dækkede Saaret i hans Hoved. Saa fortalte han med næppe hørlig Stemme:

„Det var for en Times Tid siden — eller var det to? — Jeg ved det næppe, at jeg gik ned ad Vejen imod Porten. Jeg hørte noget rasle ved Vejens Side

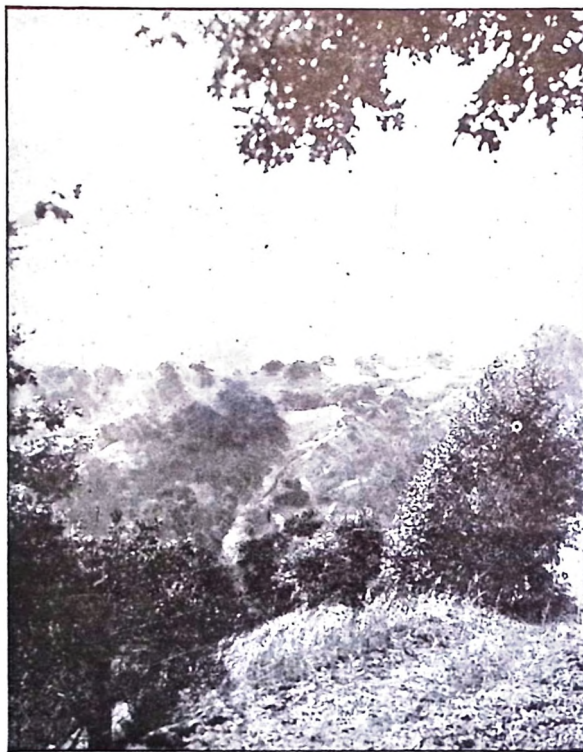
— jeg raabte det an, og det eneste Svar jeg fik var en høj, skingrende Latter — aah, den saaede Frygt i mit Hjerte — — den fik Blodet i mine Aarer til at fryse.“

Hans Stemme var næsten uhørlig. Stilheden i Teltet var fuldstændig. „Bliv ved,“ sagde jeg. „Bliv ved.“

„Jeg hørte en Raslen og en skingrende Latter — jeg husker intet — — andet — —.“

„Prøv for Guds Skyld, prøv at huske,“ bad Chefen.

„Nu kommer det tilbage —“ hviskede han. „Jeg husker det tydeligt. Da jeg hørte hans Latter, raabte jeg ham an.

bevæbnet med en stor Kølle. Han anede ved saadanne Lejligheder ikke, hvad han gjorde og var livsfarlig at komme nær. Naar det rygtedes, at den Gale fra Bjærget var ude, holdt enhver sig inden lukkede og stængede Døre.

Jeg blev naturligvis overrasket ved denne Meddelelse, Drengene bragte mig.

„Hvem passer Jeres Vagtpost?“ spurgte jeg.

„Der er ingen dernede nu,“ svarede Swede. „Vi blev saa forskrækkede, at vi løb tilbage her lige saa hurtigt, vi kunde. Hvad skal vi nu gøre?“

„Gaa tilbage med det samme,“ bød jeg. „I er til Dels ansvarlige for Lej-

Der var intet Svar. Jeg tændte min Lommelygte og stod Ansigt til Ansigt med en ganske lille Mand. Han var pukkelrygget og var iført en lang, sort Kappe. Paa Hovedet bar han en blød, bredskygget Hat. Smaa hvide, stikkende Øjne skinnede ud under den. Det gav et frygteligt, uhyggeligt Indtryk. Og saa hans Haar. Det var vildt og tjavset og strittede ham om Ansigtet."

Vi lyttede i yderste Spænding.

"Det sidste jeg husker er, at han traadte et Skridt tilbage, svingede en Kølle og alt blev mørkt igen. Inden jeg faldt, raabte jeg imidlertid en Gang —"

"Jeg hørte det," sagde Georg Westlund. "Vi fulgte Lyden og fandt ham nær Broen. Bevidstløs og blødende."

Chefen talte: "Dette er en farlig Situation. Her har vi næsten fem Hundrede Drengene. Vi er til fulde ansvarlige for dem, og det er nødvendigt, at vi forhindrer dette Uhyre fra at naa ind i Lejren."

Vagtposterne blev alle forstærkede, indtil en hel Kæde var slaaet om Teltbyen. Drengene byggede smaa Baal ved deres Stationer og stirrede med svidende Øjne ud i Mørket. Der var ikke mange, som vovede sig bort fra det lille Baals umiddelbare Nærhed.

Atter gik jeg ind imellem Teltene. Rygtet om Angrebet paa Kaptajnen var blevet spredt med lynsnar Hastighed. Drengene talte med lave Stemmer om den uhyggelige Situation; om hvad de skulde gøre, dersom den Gale fra Bjærget plud-

selig skulde vise sig. En Dreng lo højt og haanligt.

"Lad ham bare komme," raabte han.

"Jeg skal nok vise ham noget."

"Ja, det tror jeg," fnisede en anden.

"Du vilde vise ham, hvor hurtigt, du kan kravle under Sengen."

Min danske Spejdertræning har lært mig at færdes i Mørket, og saaledes gik jeg rundt imellem Teltene. Et Dregehoved løftedes fra en Pude. Han saa mig som en mørk Skygge.

"Hvem er det," hviskede han. "Skrup

af, dit pukkelryggede Asen."

En Lommelygte skinnede mig i Ansigtet og en undertrykt Fnisen hørtes.

En Stemme, næsten kvalt i en Pude, gispede:

"Er du tosset, det er Mr. Stein."

Dyb Tavshed.

Jeg gik rundt i Lejren en Stund, og den megen Snakken døde ud, indtil jeg var overbevist om, at den Gale fra Bjærget vilde lade os i Fred.

Jeg var netop naaet ned i den fjerneste Del af Teltlejren, da et skingrende Hvin skar igennem Natten. Det fulgtes af et Raab:

"Hjælp! Hjælp! Det er den Gale!"

Jeg vendte om og styrtede i Retningen som Raabet kom fra.

Lejren var i Oprør i ubeskrivelig kort Tid. Højere Skrig og Hyl hørtes fra alle Ender og Kanter. Førerne stormede omkring med Lygter og Lommelamper, og over den ubeskrivelige Larm hørtes Raab — "Pas paa — der er han!" "Nej, han løb den anden Vej —", "Forsigtig!", "Her er han nu" o. s. v.

Forvirringen tog til. I Mørket, som blev gennemskaaret af utallige Lysstråler, saas forvirrede Skikkelser storme rundt.

Imellem to Telte kom en foroverbøjket Skikkelse. Den styrtede op imellem Træerne, og straks efter kom de fire Fløjtepip, og hele Skarer kom løbende.

Mine Indtryk er forvirrede; jeg husker at en foroverbøjket Skikkelse stod imod

et Kæmpetræ. Hans Hat dækkede hele hans Ansigt, men hans Kappe flagrede vildt i Vinden, og mest af alt lignede han en Kæmpe-Flagermus. I sine Hænder holdt han en uhyre Kølle som han svingede frem og tilbage med stor Færdighed.

Vi havde slaaet en Kreds omkring ham, men der var rigelig Plads imellem ham og os.

„Bob“ Frank traadte frem. Han var stor og bredskuldret.

„Lad mig komme til,“ sagde han. „Jeg skal snart gøre en Ende paa den Herre.“

„Vent,“ raabte jeg, „vent, det er for farligt.“

Men det var forsent. Bob brød sig løs fra de mange Hænder, som søgte at holde ham tilbage. Alene gik han frem imod den Gale, som begyndte at hyle og svinge sin Kølle vildt frem og tilbage.

Det var umuligt at se nøjagtigt, hvad der skete i Mørket. Det næste vi vidste var, at Bob skreg og faldt bevidstløs til Jorden.

Et vildt Raseri greb de andre, og med et Samlingsraab kastede de sig over den

Gale. Han kæmpede med utrolig Styrke og blev, af seks stærke Drengene, slæbt ned til et ventende Automobil.

Imidlertid bar andre Bob til Hospitalet, hvor han imidlertid snart kom til sig selv og var uden videre Men, bortset fra en stor Bule.

Med den Gales Tilfangetagelse faldt Lejren hurtigt tilbage til dens vanlige Gænge, og i Løbet af et Kvarters Tid var der Stilhed i Teltene.

En Ordonnans kom løbende og bad mig komme ned til Chefens Telt. Jeg fulgte ham, og et Øjeblik senere stod jeg i Teltet. Paa Sengen sad den Gale, foroverbøjet. Kraven om hans Slængfrakke var trukket op om Ørene, og hans store Hat dækkede næsten hans spillende, kulglødende Øjne. Resten af Ansigtet var dækket af strittende Haar.

„Hvad har De i Sinde at gøre med ham,“ spurgte en Fører.

Chefen svarede ikke. Han stirrede yderst interesseret paa den Gale, som vendte sine Øjne mod Jorden.

Spørgsmaalet blev gentaget.

„Vent et Øjeblik,“ sagde Chefen. Saa

rejste han sig, og med et Ryk havde han fjernet Hat, Kappe og en hvid tjavset Paryk. Foran os sad Robert Hines, en af de roligste, mest velopdragne Drengene vi nogensinde havde haft i Lejren.

Chefen traadte tilbage, som om han tvivlede paa sine Øjne.

„Bob,“ udbrød han, „nu har jeg aldrig i mine Levedage kendt Magen — hvad i Alverden mener du med at faa Bersærkerengang paa denne Maade. Du af alle Drengene —“

Bob smilede.

„I forstaar det næppe,“ sagde han, „men jeg blev efterhaanden saa led og ked af at være velopdragen, at jeg maatte have et eller andet for at faa Luft. Der er kun et, jeg gerne vil vide, inden jeg bliver hængt og parteret for mine Misgerninger — hvorledes blev jeg opdaget?“

Nu var det Chefens Tur til at smile. „Jeg fik et Telefonbudskab i Morges,“ sagde han, „der meddelte mig, at den Gale fra Bjærgen døde for to Aar siden.“

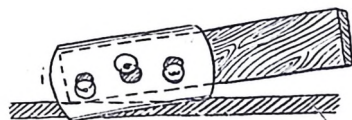
GUNNAR JØRGENSEN

Drengenes Forfatter. Skaberen af Københavnerdrengenes Lejr
Redaktør af Spejdernes Magasin Januar 1921—Maj 1924 og December 1924—Januar 1927.
Vi lader Billedet tale for sig selv. Red.

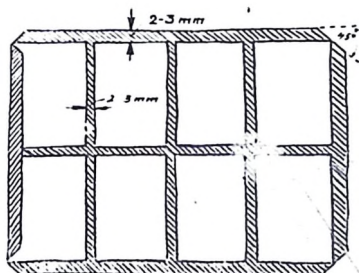
HVORLEDES MAN KLÆBER ET KORT OP

Den første Ting, man har Brug for ved Opklæbningen af sit Kort, er en skarp Kniv. Denne kan man let lave sig selv som vist paa Fig. 1. Et brugt Gilletteblad fastgøres ved Hjælp af tre Tegnestifter til et Haandtag af Cigar-kassetræ, og man gør klogt i at anbringe Gillettebladet saaledes, at Spidsen af Æggen lige gaar gennem Papiret, naar Haandtaget glider langs den Lineal, man ønsker at bruge, som vist paa Figuren. Linealen bør helst være af Metal, en Staaltrekant er udmærket. Dog skal Siderne være lodrette, og en Blæklinal vil give en usikker Skæring. En Trælineal kan dog ogsaa anvendes, naar man omhyggeligt passer paa ikke at skære ind i den og ødelægge den. Kortet inddeles nu med Blyantstrøger i otte Dele. Først skæres det igennem paa langs, og hver af de to Halvdele firdeles derefter paa tværs. Inddelingen fremgaar tydeligt af Fig. 2. Er man nu naaet saa vidt, maa man fremstille sit Klister. Dette laves af 3—4 Theskefulde Hvedemel (Flormel), som under stadig Omrøren opspædes med Vand. Man tilsætter efterhaanden mere og mere Vand (omtrent $\frac{1}{2}$ Pægl), indtil Klisteret har en Tykkelse som Mælk. Klisteret hældes saa op i en Kasserolle og sættes over Ilden. Under stadig Omrøren opvarmes det langsomt indtil Kogning. Man lader

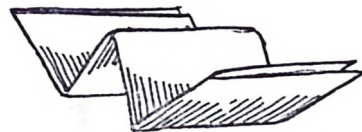
det saa koge 1—2 Minutter, men maa her ved Omrøren passe nøje paa, at det ikke brænder paa. Under Kogningen er Klisteret blevet tykkere, og naar det efter Kogningen sættes til Afkøling, vil det stivne endnu mere. Bliver Klisteret for tyndt, maa en ny Portion laves. Shirtinget, som man vil klæbe Kortet op paa, kan købes i enhver Forretning, der handler med Syting. Man maa anvende et Stykke blødt graat Shirting. Ved Opklæbningen er det ikke tilraadeligt at fastgøre Lærredet med Tegnestifter, da der derved let kommer Folder i

Lærredet, som er vanskelige at faa ud. Man maa hellere anbringe en eller anden tung Genstand paa dets ene Kant og ellers lade det ligge frit paa Bordet. Man tager nu det første Kortstykke og smører Klisteret i et tyndt Lag ud over Bagsiden. Klisteret maa aldrig smøres direkte paa Lærredet. Paasmøringen foregaar med en Pensel, idet man med venstre Haands to Fingre holder Papiret fast, og med højre Haand stryger Klisteret fra Midten og vinkelret ud mod Kanterne. Aldrig fra Kanterne indad, da Klisteret saa let kommer over paa den gale Side af Kortet. Man maa nu hurtigt klistre det paa Lærredet, in-

den Klisteret tørrer ind. Kortet glattes saa ud med Fingrene, og man maa her nøje passe paa, at Fingrene er helt rene for Klister. Kortstykket maa glattes omhyggeligt ud, og man maa passe, at der ikke kommer Folder og at hele Papiret klæber til Lærredet. Et „Falseben“ vil være udmærket til Udglatningen, men er ikke nødvendigt. Man fortsætter nu med næste Stykke, som anbringes 2—3 mm fra det forrige. Her er det praktisk at have sin Lineal liggende saaledes, at Stykkerne bliver nøjagtigt anbragt. Saaledes fortsættes, indtil hele Kortet er opklæbet. Under Limning maa man spørge for, at Kortet ikke lægges paa Papir eller Pap, da Limen gennembløder Lærredet og Underlaget saaledes vil klæbe sig fast paa Kortet. En gammel Bordplade vil være et fortræffeligt Underlag, og dog maa man passe paa, at Kortet ikke ogsaa klæber sig fast til denne. Kortet lægges nu til Tørring i en 2—3 Timer, helst i Nærheden af en

Kakkelovn og altid helt udstrakt. Ovenpaa det kan anbringes et stort Stykke Pap og nogle tunge Bøger. Under Tørringen maa man stadig paase, at det ikke klæber sig fast til Underlag eller Pap. Al videre Behandling af Kortet maa først foregaa, naar det er helt tørt. Nu kan man nøjes med at klippe Lærredet af efter de yderste Kortrande, eller man kan bøj Lærredet ind over Kortet med en smal Kant. Ved Ombøjningen af Kanten klipper man Lærredet af ca. 3 mm fra Kortets Kant, og Hjørnerne klippes af som vist paa Fig. 2. Man smører nu et tyndt Lag Klister paa Lærredskanten og klæber den straks til, inden Klisteret tørrer. Der maa ikke kommes for meget Klister paa Kanten, da dette saa vil bulne ud over Kortet, og Kanterne limes paa een ad Gangen og glattes omhyggeligt ud med Fingrene. Man behøver nu blot at påklæbe den Maalestok, der findes nederst paa Generalstabskortet, paa den ene Side og Terrænets Navn uden paa Kortet. Man kan jo ogsaa ved Delingen af Kortet medtage saa meget af den hvide Kant, at man faar begge disse Dele med paa Kortet. Sammenfoldningen maa først ske, naar det hele er tørt, og her maa man nøje passe paa, at Folden kommer, som den skal, og ikke berører Kortfladerne. Kortet skal foldes sam-

men som vist paa Fig 3 og er nu færdigt til at tages i Brug. I denne Brugsanvisning er regnet med, at Kortet kun udgør et Maalebordsblad; ønsker man flere Blade sammenklæbede paa et Kort, maa Mellemrummene mellem Kortstykkerne gøres lidt bredere af Hensyn til Sammenfoldningen. 5 mm's Mellemrum vil her være passende.

Kai Thorning-Madsen.

NYT AARS HILSENER

F R A U D L A N D E T

HVORLEDES VI BYGGEDE HYTTE

AF »DYREDOKTOREN«

Den, der først een Gang har rakt vor Hyttesekretær en lille Finger, vil snart erfare, at han tager hele Haanden og, hvad værre er, — han tager Hjertet med. Det er i alt Fald Grunden til, at jeg nu giver mig i Lag med at fortælle Jer lidt om, hvordan vi Spejdere fra Roars By har baaret os ad med at faa vor Hytte bygget, hvordan den er bygget — og, hvor glade vi er for den. „Men vi vilde begynde med Begyndelsen:“

Vi gamle i Troppen havde længe talt om at faa os en Hytte et eller andet smukt Sted her i Nærheden af Danmarks bedste By. — En Hytte fjernt fra Alfarnvej, hvor vi kunde samles og være „os selv“ og hvor vi kunde yde de Kammerater Gæstfrihed, der af og til søgte Nattely i vort Tropslokale.

Vi fandt Stedet, hvor Hytten skulde ligge, og det endog før jeg i December 1925 fik den første „Straale“ med indeholdte „Ønsker“ fra Halfdan Lav. — Den første, for det skulde sandelig ikke blive den sidste, ak nej, i den sidste Tid har jeg faaet 3 om Ugen. — — —

Vi fandt en dejlig tjørneklædt Bakke liggende i Udkanten af en pragtfuld, birkebevokset Mose 3 km fra Domkirken, og vi fik Lov til at bygge paa denne „Kildebakke“, som Egnens Folk kalder den, — og saa begyndte vi.

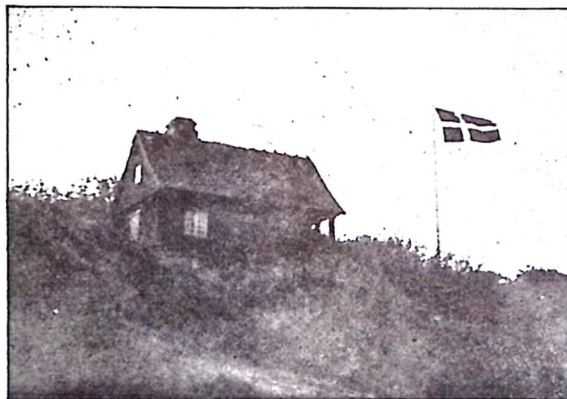
Først saa vi os om efter en „Model“ for vort Hus, vi fandt den, og ud fra den tegnede jeg saa det Hus, vi nu har rejst, og hvis Billede I ser her.

Det Tegnearbejde kostede nogle Afteners og Nætters Arbejde, men det var et festligt Arbejde at sidde der og udmale sig, hvor godt det kunde blive, — samtidig med at jeg til de mindste Enkeltheder fik sat mig ind i, hvordan det hele skulde konstrueres; var jeg i Tvivl om noget, søgte jeg naturligvis Bistand hos kyndige Folk.

I Mosen ved Bakkens Fod voksede Tagrør, der ganske vist ikke var skaaet i flere Aar og derfor ikke var meget værd, men da vi havde faaet Dispositionsret over dem, gik vi i Gang med

Indsamlingen, — for de maatte samles ind med Haanden Rør for Rør. Det Arbejde tog Søndag efter Søndag i Januar, Februar og Marts. Snart gik vi paa Mosens skøre Isdække, og snart vadede vi i Vand til Knæene, men vi fik samlet over Halvdelen af de Rør, vi skulde bruge og sparede over 100 Kr. derved.

Tilfældigt havde jeg faaet fat i nogle brugte, men omtrent nye Jernbanesveller, og af dem kunde der blive et rigtigt

Blokhuis, — men disse Sveller laa ved Roskilde og skulde bruges paa „Kildebakken“. Derud og derop fik vi dem, men det var et Slid, for vi skulde bruge 170 Sveller, og de vejede mellem 75 og 100 kg pr. Stk., og de sidste 600 m maatte de transporteres over Mark og tilmed op ad en fedtet, ækel Lerskrænt.

De første Sveller blev Fastelavns Søndag, da det var blevet Kælkeføre transporteret paa Kælke, det meste af de 600 m; Resten blev kørt paa en Trillebør eller baaret paa Drengeryg.

Naar man skal til at bygge et Hus, saa er det første man foretager sig at skaffe Vand paa Byggepladsen d. v. s. grave en Brønd.

„Kildebakken“ hed Stedet jo, og vi fandt ogsaa den gamle Kilde selv om den ikke flyder saa stærkt nu som i gamle Dage, men vi har ialt Fald faaet en Brønd med et Væld, der giver rigeligt og fortrinligt Vand. Brønden ligger højt oppe paa Bakkenskræningen og er 2 m

dyb. Den er sat af 2 Cementrør hver 1 m højt og 1 m i Diameter, — det var nogle svære „Basser“ at faa op ad den ca. 10 m høje Skrænt og saa, hvad der ikke var mindre vanskeligt, faa dem placeret nogenlunde vertikalt i den udgravede Brønd, men nu staar de der.

Saa begyndte Fundamenteringen af Huset: Grunden blev stukket ud (jeg havde aldrig tænkt mig, at jeg skulde faa Brug for Pythagoras' Læresætning, men nu fik jeg det og fik lavet et tilmed meget nøjagtigt Rectangel), — og paa de beregnede Steder blev der nedgravet Svellepæle 1 m dybt i Jorden. Hver Pæl var forsynet med et „Anker“ paa sin nederste Ende og havde faaet et ordentligt Lag Carbolin over den i Forvejen kraftige Imprægnering. Paa disse ca. 20 Pæle lagdes en Ramme af Sveller, og der blev flittigt sat paa Waterpasset for at sikre, at denne Grundramme laa fuldstændig vandret. Af og til kneb det med at se Libellen i Waterpasset, naar det sneede for stærkt.

Paa denne Ramme rejstes saa Svellerne til Vægge, først Hjørnesvellerne, der foroven forhandles med et svært Brædt, og saa de øvrige, og alle blev de ved Hjælp af store 8-Tommer Søm — sømmet fast til Rammen foroven og det svære Brædt foroven, — der blev i det hele taget brugt meget rigeligt med Søm efter Princippet: hellere et for meget end et for lidt.

Da nu Væggen var rejst, lagdes Bjælkerne op, og til Bjælker brugtes ogsaa Sveller, de var ganske vist ikke lange nok til at kunne naa fra Væg til Væg, men det blev afhjulpet ved at samle dem paa en Bjælke, der lagdes paa langs igennem Huset. Det var ganske vist lidt vanskeligt at faa denne Bjælke understøttet navnlig henne ved Skorstenen, men det lykkedes ved Hjælp af en i de sene Nattetimer under Tegnearbejdet udtænkt Konstruktion.

Samtidig med at dette Arbejde stod paa, var vi begyndt at støbe Fundament til Pejls og Skorsten. Gruset hertil blev majsommeligt slæbt i Rygsække fra en Grusgrav paa Nabomarken og op ad

Skrænten, — ialt er der paa den Maade fremskaffet ca. 7 Vognmandslæs til Støbning, Muring og Opfyldning, og Stenene til Fyld i Betonen blev pillet sammen paa Parcelgaardens Brakmark.

Vi fik Respekt for Jord- og Betonarbejde ved den Historie, for det tog flere Dage, hvor vi havde regnet med en, at faa fyldt det Hul, som vi havde gravet til at optage det Fundament, der skulde kunne bære de ca. 12,000 kg, som Pejls og Skorsten vilde komme til at veje.

Saa begyndte Murerarbejdet, det kunde vi ikke klare selv, men vi havde faaet fat i en flink Murerlærling til Hjælp. Han var enestaaende, det blev et helt Svendestykke, han lavede, han mødte troldigt Søndag efter Søndag og Aften efter Aften, naar den 8 Timers Arbejdsdag var forbi, og det igennem omtrent 6 Uger, for saa længe tog det ham at mure den Pejls med de smukke Højkant-skifter og Fremspring, som jeg jo nok havde kunnet tegne, men som jeg aldrig vilde kunne have muret, det var blot en Skade, at den Murer ikke var Spejder, for han passede godt ind i den øvrige Flok „Arbejdere“.

Vi andre, vi var Murerarbejdsmand og lavede Mørtel m. m. Vi sørgede i alt Fald for, at denne ikke blev for mager, og vi brugte da ogsaa over 3 Tønder Stenkalk, som vi havde læsket og haft parat i Kalkhullet i over en Maaned. Desuden brugte vi 4 Sække Cement til Støbning af Murværket, og til dette medgik over 4000 Sten, der som alle de andre Materialer majsommeligt var slæbt eller trillet over Mark og opad Skrånt til Byggepladsen.

Lige efter Pinse holdt vi Rejsegilde, d. v. s. Tagkonstruktionen — Spær — blev sat op, og det var højtideligt at se Troppens gamle Lejrflag vaje over de traditionelle 3 Kranse oppe over Rygningen paa vort Hus, — og det var pragtfuldt, da Pejlsen var færdig — eller næsten færdig, for vi kunde ikke vente længere af bare Spænding, — og Ilden for første Gang knitrede i Pejlsens vide Gab, og Røgen steg op af den ikke helt færdige Skorsten. Jo. den trak, som den skulde, og gør det endnu bedre, nu den er helt færdig.

Saa kom Tækkemanden — pragtfuld Karl — gammel Gymnastikleder fra Gymnastikforeningernes første Tid. Han forstod sig paa Dreng og paa at tække.

Det Tag, det holder i 50 Aar, og det er kønt og lunt og tæt.

— — —

Nu kom der en Tid, hvor det skred saa uendeligt langsomt: alle de Arbejder med at lægge Loft og Gulv med et „Indskud“ under dette bestaaende af et Lag Brædder en Tomme under Gulvbrædderne og denne Tomme opfyldt med 30—40 Lag Avispapir, lave Døre (den Hoveddør vil jeg sent glemme); sætte Vinduer i, sætte Paneler op o. s. v. Ja, de Paneler, de kostede Slid, men de var Sliddet værd. Jeg havde fundet dem i et Skur hos en Tømrermester i Roskilde og faaet dem overladt for deres Værdi som Brænde — 30 Kr., men det var svært at faa dem maalt ud og skaaet til, saa Fyldningerne kom til at passe ved Vinduer, Døre og Hjørner.

Over Panelerne blev saa Væggene inde i Huset beklædt med Plader af Krydsfinér af den allerbilligste Slags, der til dette Brug var den bedste: den havde de fleste og største Knaster, og disse liver vældigt op i de lystbrunt bejsede Plader over de bondegrønne Paneler.

Saa skulde der males. Udvendigt blev Huset smurt over med en Blanding af Carbolin og finsk Tjære, Vinduer og Døre malet lysegraa.

Pejsestuen blev malet i gamle Bondefarver: grønne Paneler med røde Stafefinger og Krydsfinérpladerne blev bejstet: Nøddetræsbejste fortyndet med Salmiakspiritus gaa netop den brune Tone, der stod godt til de grønne Paneler, og det var saa rart billigt — 1 Kr. for hele Stuen.

Køkkenet blev selvfølgelig malet blaat, og „Chefskahytten“ gik jeg og kælede særligt for: nederst Paneler med en varm, rød Farve og over dem fine Krydsfinérplader af Pitchpine, der blev ferniseret og lakeret, saa de staaer med deres naturlige Farve og smukke Aarer.

Komfuret blev stillet op, og der blev lavet Trappe op til Huset, og Flagstangen — 17 Alen høj — blev rejst og boltet fast til Cementpælen, der var støbt fast i Jorden, — og saa kunde vi melde klar.

— — —

Det skulde selvfølgelig være mine Dreng, der først overnattede i Huset og saaleds indvie det. Den 18. September samledes Troppen i Huset efter en Natøvelse. Den Aften glemmer jeg aldrig.

Næste Søndag — Kongens Fødselsdag — skulde den officielle Indvielse finde Sted Kl. 3 om Eftermiddagen. Jeg sov ikke meget den Nat forud, for det regnede, som det aldrig skulde holde op igen, og næste Morgen maatte jeg synge: „Giv aldrig tabt“ noget højere, end jeg ellers plejede, naar jeg var i daarligt Humør, — og saa gik det dog saa storartet: Kl. 12 klarede det op, og Kl. 3 var der samlet omtrent 300 Roskildeborgere ved Hytten foruden indbudte Gæster fra Korpsen og F. D. F. i Roskilde.

Flaget gik til Tops: „Der er ingen Ting, der maner“ — Ja, vi er danske Spejdere, — — — det var en Festdag, mødeset med Længsel og med den rigtige Stemning over sig og en festlig Afslutning, da vi serverede Kaffe til ca. 200 Mennesker ved Borde, der var stillet op paa „Paradepladsen“ uden for Huset. — Det var omtrent lige saa storlaaet som den første Nat i Hytten sammen med Drengene.

— — —

Nu havde vi faaet Løn for vort Slid, nu stod Hytten der parat til at modtage de første Gæster, og de lod ikke vente længe paa sig, og den største Glæde jeg endnu har haft af vor Hytte, den har jeg haft ved Lørdag efter Lørdag at kunne byde velkommen til Kammerater: „Grønne“ og „Gule“ og F. D. F.-er mellem hverandre, alle er de lige velkomne.

Det fortæller ogsaa Døren dem, for der har jeg anbragt de „Grønnes“ og vor egen Lilje som Afslutning paa de brede og svære haandsmedede Hængsler, hvorpaa de to tunge Halvdøre bevæger sig.

Maatte de Halvdøre ogsaa i Fremtiden mange Gange lukke op for danske Dreng, der vil være Kammerater og Venner og række hverandre Haand derpaa.

Kom nu ogsaa I og luk Døren op! og gaa saa hjem og byg, for saa vil ogsaa I kunne erfare, hvor stor en Glæde det er at rejse sit eget Hus og at byde Kammerater velkommen under eget Tag.

Hvis jeg rigtigt har kunnet gøre Jer dette begribeligt, saa vilde I tage fat den Dag i Morgen, — men byg selv, for jo mere af Arbejdet I selv udfører, desto større Glæde vil I faa af Resultatet.

Vi var aldrig kommet til at holde saa meget af vort Hus, hvis vi havde erhvervet det paa anden Maade end ved selv at slide derfor.

Saaledes havde denne ulykkelige Sag nu udviklet sig: Rig havde den været paa baade bevægede og overraskende Momenter; men endnu skulde der ske større og mærkeligere Vendinger i den.

Næste Morgen stillede Smith paa Bestyrerens Kontor; men det var en underlig kejtet og forlegen Smith, der ikke syntes at have meget tilfælles med hin berygtede Realist af samme Navn.

„Ja, det var de 30 Kroner, der blev væk for mig,” begyndte han at forklare.

Jo, Smith troede nok, at han havde haft Pengene med sig nede paa Isen den Dag, han fik dem, og at han altsaa havde tabt dem der. Han vilde kun bede Hr. Friis sige et Par Ord derom, naar hele Skolen var samlet til Morgensang. Det var nemlig for, at man ikke skulde mistænke nogen af Kammeraterne — forklarede Smith.

Skolebestyreren lovede at opfylde dette beskedne Ønske, og i sit stille Sind glædede han sig over denne saare glædelige Løsning paa en Sag, der havde foraarsaget ham saa mange urolige Timer. Han spurgte Smith, hvorfor han ikke havde fortalt dette for længe siden; men Smith svarede, at han først var kommet i Tanker om det i Nat efter at have ligget vaagen og spekuleret i timevis. Yderligere Oplysninger kunde Bestyreren ikke faa, og han forespurgte da — som et Tegn paa sin Velvillighed —, om Smith var meget ked af Tabet, hvortil Smith svarede, at han kom vel over det, et Svar, som beroligede Hr. Friis vældigt.

Til Forstaaelse af denne højst besynderlige Smith'ske Handlemaade skal vi betro Læreren, hvad Skolebestyreren ikke fik at vide.

Smith havde virkelig ligget vaagen om Natten og spekuleret en hel Del. Længe havde Tankerne kredset om Steffen. Da havde Sindet været i Oprør, og uroligt havde han kastet sig om paa Lejet, brummende og stønnende, saa Carlo henne i den anden Seng skråklagen havde puttet Hovedet ned under

Tæpperne. Saa var andre Billeder faret forbi — men altid vendte Tankerne tilbage til Steffen ...

Steffen ... Steffen ... han var vred paa Steffen ... Steffen havde været en Slyngel imod ham ... Steffen var væmmelig, ubehagelig ... og han var en daarlig Fyr ... han havde taget Pengene og tilmed gjort Forsøg paa at kaste Skinnet paa sine Kammerater ... jo, Steffen fortjente, hvad han vilde faa...

Smiths Samvittighed var ikke i noget godt Ry paa Skolen. Men alligevel var det Ejermændene en Beroligelse at vide, at den var i Orden. Der var ikke noget at bebrejde sig selv med Hensyn til den Straf, han havde tiltænkt Steffen. Og dog var der noget, der nagede Smith, jo mere Tankerne snurrede rundt i hans Hjerne, noget, han ikke rigtig vilde kendes ved; men det var der, og det gav ham ingen Ro — han kunde ikke skyde dette noget bort og sove fra det.

Havde han, Smith, alligevel tænkt uretfærdigt om Steffen?

Det var ham ubehageligt i dette Øjeblik at mindes, hvor hjælpsom og kammeratlig Steffen altid havde været. Han huskede glade og fornøjelige Timer, de havde haft sammen — nu var han altsaa fordømt til at gaa her alene med de fire Fjerde Mellem'er. Ja, Sandheden i Ære, havde Steffen været en god Kammerat — og umaadelig hjælpsom. Der havde bogstavelig talt ikke været en Hjemmeopgave, uden at Smith var tyet til Steffen, og Steffen havde regnet hver eneste en for ham.

Dette kunde lade sig opføre, fordi Matematiklæreren havde tilladt, at Eleverne nok maatte hjælpe hverandre med deres Hjemmeopgaver; men naturligvis skulde de forstaa, hvad de efter et saadant Samarbejde skrev ind i Opgavehæftet. Steffen og Smiths Samarbejde havde altid været efter sidstnævntes Hoved, fordi det saa brillant tog Hensyn til hans Dovenskab. Arbejdet var fordelt saaledes: Steffen skrev Stykket op efter Smiths Diktat; derpaa foretog han

Udregningerne og opstillede Resultaterne i den Skikkelse, de skulde indføres. Imens sad Smith i sin kære Lænestol og fik sig en stille Pibe. Gav Steffen ham saa et Spørgsmaal som: „Hvordan er det nu, man ganger to Potenser, der har samme Eksponent, med hinanden?“, kunde Smiths Svar lyde: „Staar det ikke i Aritmetikken — den ligger vist paa Hylden lige bag ved mig.“ Naar Steffen saa havde regnet Stykkerne og skrevet dem ind i sit eget Hæfte, fik Smith dem til behagelig Afbenyttelse. Deri bestod hans Arbejde — Steffen kunde desværre ikke skrive ind for ham. Med Smiths Forstaaelse var det derimod rent ad Hedeusene til. Lavede Steffen en Fejl i sin Indskrivning, malede Smith ufravigelig den samme Fejl af, og naar Matematiklæreren bad Smith regne de samme Stykker paa Tavlen, saa laa hele Klassen paa Maven af Latter over hans Ubjælpsomheder, men overfor Læreren forklarede Smith med den mest krænke Mine, at han forstod skam Stykkerne, dengang han regnede dem sammen med Steffen

Dette med Hjemmeopgaverne var ærlig talt et kedeligt Punkt, som Smith hidtil havde overset. Men nu gik det pludselig op for ham, at den var gruelig gal. Hvordan i Alverden skulde han for Fremtiden bære sig ad, nu han jagede Steffen paa Porten? Matematik var hans Smertensbarn, og naar dette Fag aldrig havde lagt synderligt Beslag paa hans Tænkning, havde han gerne trøstet sin Samvittighed med, at x og y og Kvadratroden a og b var Størrelser, han aldrig vilde faa Brug for i det praktiske Liv — og skulde det endelig ske, naa, saa kunde han jo have en Mand som Steffen paa sit Kontor til at tage sig kærligt af Tingene.

Da dette triste Forhold var gaaet op for Smith, kølnedes hans Vrede imod Steffen betydeligt. Der kom ligesom mere Ligevegt i hans Sind, og han kunde nu oven i Købet anstille Beregninger, ganske vist uden Hjælp af sine mate-

matiske Kundskaber. Han stod altsaa over for dette Tilfælde: En Kammerat havde stjaalet 30 Kr. fra ham. Hvad betalte sig nu bedst — at angive Kammeraten eller gaa til Forlig med ham? Han var temmelig overbevist om, at han i ingen af Tilfældene fik Pengene tilbage. Det første var fristende — det var næsten latterligt at føle saa megen Magt i sine Hænder og saa ikke benytte den — og Steffen kunde have forbistret godt af en ordentlig Forskrækkelse. Men paa den anden Side kunde Smith nok se, at det vilde være tvivlsomt, om det kunde blive godt igen mellem dem efter det, der var sket.

Natten var lang, og Smith kunde ikke naa til noget Resultat. Han kunde ikke tilvejebringe den Ro i Sindet, som han trængte til for at kunne falde i Søvn. Det var det samme Kredsløb med afvekslende venlige og uvenlige Tanker om Steffen. Mere og mere uudholdeligt blev det.

Pludselig hørtes der en Hosten henne fra Carlos Seng. Nu var der slet ikke noget usædvanligt i dette, eftersom man var inde i en Forkølelsesperiode; men for Smith lød denne Hosten saa afstikkende midt i Nattens Stilhed, og det skønt Carlo gjorde sig overmenneskelige Anstrengelser for at bekæmpe den.

„Hvad i Alverden ligger du vaagen efter, Carlo?“ spurgte Smith uden at tænke paa, hvor slaadende dette Spørgsmaal passede paa ham selv.

„Jeg kan ikke falde i Søvn,“ svarede Carlo i en forsagt Tone, som om det var en Forbrydelse, at han var vaagen.

Nu gik det op for Smith, at der mærkverdigt var andre end ham selv, der ikke kunde faa Ro for sine Tanker. Han tvivlede ikke om, hvad det var, der beskæftigede Carlos Hjerne, og paa en Gang fik han en uimodstaaelig Lyst til at høre, hvordan Carlo saa paa den samme Sag. Han havde ikke haft en Samtale med Carlo i snart umindelige Tider — ja, hvordan var det nu — havde de overhovedet sagt Godnat til hinanden i Aften?

„Carlo, ved du, at det er Steffen, der har taget Pengene?“

„Ja ...“

„Hva?“ Hvorfra ved du det?“

„Han kom selv ind og fortalte det ...“

„Gjorde han? Hvordan sagde han det?“

„Vi sad inde hos Hugo, vi tre ... Frederik var gaaet ind paa sit eget Væ-

relse. Saa kom Steffen ind og sagde: „Hvor er Frederik? Hent ham!“ Og da vi havde hentet ham, sagde Steffen: „Ja, nu behøver du ikke at tude mere ... det er mig, der har taget Pengene.“

„Hvad saa?“ spurgte Smith ivrigt. „Hvad sagde I andre?“

„Jeg kan ikke rigtig huske det. Hugo begyndte at skælde ham ud ... men jeg tror nok, alle vi andre holdt med Steffen, fordi det nemlig var ham selv, der kom og sagde det ... ellers havde vi ikke holdt med ham.“

„Naa, hvad saa — ved du mere? Ved du, hvorfor Steffen tog Pengene?“

„Aa ... nej ...“ svarede Carlo forskrækket.

„Sig det!“ bød Smith.

Overfor dette Menneske var Carlo en Kujon. Erfaringen havde lært ham, at Smiths Vilje var en Befaling, man gjorde bedst i at bøj sig for. Og som Smith var i dette Øjeblik, turde han ikke gøre ham imod.

„Det var til Frederiks Bror,“ klynkede Carlo.

Frederiks Bror? Det forstod Smith ikke; men Carlo fik ikke Fred, før han havde røbet alt, hvad han under dyrebart Tavshedslofte havde hørt paa Hugos Værelse. For da det var kommet saa vidt med Steffen, var de blevet enige om at lægge Kortene paa Bordet allesammen. Steffen havde redegjort fuldstændig for sit Forhold til Sagen. Ideen til Tyveriet fik han, da Hugo kom og bad ham hjælpe at finde en Udvej til at skaffe 30 Kroner. Steffen var gaaet ham paa Klingen og havde omsider faaet at vide, hvad Pengene skulde bruges til. Saa havde han i al Stilhed lagt sin Plan og skaffet sig Smiths Penge, idet han ræsonnerede, at Frederiks Bror trængte haardere til dem. Og han havde handlet alene og paa eget Ansvar, fast besluttet paa, at ingen andre skulde lide derved. For at Frederik ikke skulde ane Uraad, havde han skrevet til hans Bror:

„Fortæl for Guds Skyld ikke Frederik, hvem der har sendt dig Pengene; det maa du endelig love mig. Hvis han faar det at vide, vil han lave et farligt Hus. Det er Penge, jeg skylder ham; men paa Grund af hans idiotiske Stolthed har han aldrig villet modtage dem. Jeg skal forklare dig det — han havde løst en meget svær Præmieopgave; jeg saa den, skrev den af uden hans Vidende og sendte den ind og vandt Præmien, 40 Kroner. Naturligvis tilbød jeg ham

Præmien; men ikke Tale om, at han vilde tage imod den, ikke engang en Part af den. Du forstaar nok, at jeg ikke kan have megen Fornøjelse af de Penge, der rettelig tilkommer ham; derfor blev jeg glad, da jeg tilfældigvis erfarede, at du, hans Broder, staar og skal bruge 30 Kr. Dette er den eneste Maade, hvorpaa jeg kan gøre det forbrudte godt igen. Men gør mig nu den store Tjeneste ikke at fortælle din Broder det — du kender hans Ærekræthed. Lov mig, at du aldrig paa nogen Maade vil omtale det til ham. Skriv f. Eks. til ham, at du opdagede, at du alligevel kun skyldte din Kreditor et Par Kroner, som det er lykkedes dig at betale ...“

Da Carlo af mange Kringelkroge og Omveje og efter at være blevet pumpet i det uendelige havde fortalt Smith alt dette, gik det for første Gang i Direktørspønnens Liv op for ham, hvor stort et Bæst han i Grunden var, og samtidig saa han som gennem forklarede Brilller, at Steffen helt igennem havde handlet som en Gentleman.

Og saa tog han den største og ædleste Beslutning, han hidtil havde taget. Det var næsten, som om det kunde mærkes paa Stemmen, at han var blevet et nyt Menneske, da han meddelte Carlo:

„Ja, i Morgen tidlig taler jeg med Steffen, og saa eftergiver jeg ham de 30 Kroner!“

Men med en Stemme saa rædselsslagen svarede Carlo:

„Aa, det er for sent — han flygter i Nat!“

„Hvad siger du?“ raabte Smith og fo'r ud af Sengen som en Raket ... en — to — tre havde han et Par Bukser paa og var inde paa Steffens Værelse.

Han var saa heldig at komme lige i det Øjeblik, Steffen skulde til at forsvinde ud af Vinduet. Hugo stod i Skjorteærmer og paa bare Ben, knagfrysende, og hjalp til ved Arrangementet. Begge satte et meget fortrydeligt Ansigt op, da Fredsforstyrrenen traadte ind.

Naa, de blev gode igen senere. Smith sagde den Nat nogle uforglemmelige Ord. Dette Træk er forøvrigt det eneste, der tjener ham til Ære.

— — —

Ved Morgensangen meddelte Skolebestyrer Friis, at de 30 Kr., som var blevet væk for Realisten Edvard Smith, var tabt paa Isen, og den ærlige Finder kunde melde sig hos Bestyreren.

Redigeret af R. Feldbeck Christiansen, Landemærket 3, Kbhvn. K. Tlf. 10909.

DE DANSKE SØSPEJDERE.

Formand for Divisionsraadet: Kaptajn K. V. Høyer, Gl. Kongevej 80, V. Telf. Vester 3356.

Divisionschef: R. Feldbeck Christiansen, Landemærket 3, 1. Sal.

STEGE TROP.

Beretning om Sommerens Virksomhed.

Efter i April Maaned og Begyndelsen af Maj at have hængt mægtigt i med Klargøring og Tilrigning af „Andrés“, var vi omsider kommet saa vidt, at vi d. 16. kunde tænke paa at lægge ud til den for Troppen saa virksomme og indholdsrig Sommer. Der manglede nu kun at forhale „Andres“ fra „Inderhavnen“ til den ydre do., hejse Standeren og staa til Søs. Men Skæbnen og en kontrær elektrisk-kommunal Beslutning vilde det anderledes. Det viste sig nemlig, at Elektricitetsværket havde lukket af for Strømmen den nævnte Dag, hvorved det blev umuligt at hæve Steges Knippelsbro, som spærrer Indsejlingen til „Flaadens Leje“. Under disse Omstændigheder viste der sig hurtigt adskilligt, der endnu skulde ordnes om Bord, før Skuden kunde meldes sejlklar. Vi nøjedes derfor med at trække nogle nyoptagne gennem Optagelsesprøven, hejsede Standeren under Udfoldelse af det dertil hørende Ceremoniel og dukkede derefter ned til et større Kaffeorgie. Dette var den kun lidt lovende Start paa en glørværdig Sæson. Moral: Never give up, keep smiling.

D. 18. lykkedes det at forcere Storebro og komme til Søs. Nu gik det godt og med Liv og Lyst. Pinseturen var bestemt til København, men Regnvejr og Vindstille umuliggjorde videre Fremtrængen end til Rødvig, endda kneb det med at komme hjem i rette Tid.

Grundlovsdagen med paafølgende Spndag gik Turen til Guldborg paa Lolland, og der blev i øvrigt sejlet Spndage og Aftener, naar Vejret var til det. I Juni blev der endvidere aflagt en Del Svømmeprøver, og saa nærmede Tiden sig til Sommerturen og det dermed forbundne

Søspejderstævne paa Thorø. Antwerpen maatte Troppen desværre opgive, da ingen af de dertil egnede mente at kunne faa fri længe nok. For dem var Thorø en kærkommen Erstatning. Forberedelserne var mange, bl. a. skulde „God save the king“ indøves. Den 29. Juni gik „Andres“ ud paa Sommerturen med halv Besætning, og den 2. Juli fulgte Resten efter for over Land at naa Assens. Dagene paa Thorø og i Assens vil staa som uforglemmelige Minde for Deltagerne. Afsprøngen af Mindesmærket for „E. 13“ (hvortil „God save“ var beregnet) og af det pragtfulde Monument „Thors Kamp med Jætterne“, hvor Troppen stillede med sin smukke Silkefane, Festen i Assens, Udflugt til Omegnen, Fakkeltog og Fyrværkeri, Højtideligheden ved Willemoes' Statue og saa Samværet med de andre Baades Besætninger. Det var Dage! Saa gik Turen videre til Fredericia og Vejle, og endelig, efter flere Aars forgyves Forsøg, naaedes Aarhus, hvor Troppen blev modtaget og beværtet paa det hjerteligste af Hr. Johnsen og Aarhus-Troppen. Saa gik Turen hjem over Nyborg, og d. 11. Juli var den berømteligste af alle Sommerture til Ende.

C. M.

II. KØBENHAVN SØSPEJDERTROP.

Det ny Aar vil vi begynde med Ønsket om et glædeligt Nytaar til alle vore Kammerater i hele Danmark. Samtidig paabegynder jeg en ganske lille Serie af

Oplevelser, som vi har haft paa vore forskellige Togter.

Togtet 1924. I Kattegat.

„Over den grønne Bølge, Hurra, Hurra“. Sangen lød rask og frisk ud over det bølgende Hav. „Gry“ kløvede Bølgerne, saa Skummet føg i Kaskader ud til begge Sider for Boven, medens Slæbjollen dansede en lystig Hopsa hen over Søerne med Næsen lige i Vejret. Ved Roret troner Svend, stolt og glad over at vide, at hans mindste Vink, den mindste Bevægelse med Roret straks bliver adlydt af „Gry“. Se der, der kommer en ordentlig Bølge, meget større end alle de andre. Dens Top er kantet med en hvid Bræmme af Skum. Sikken en Vasker den kunde give, hvis den traf rigtig. Bare den vilde. Sikke plaskvaade de vilde blive, alle de Skrighalse, der laa der forude og hylede. Det vilde være Skæg. „Bare man turde løbe lidt til Vinden“, tænkte Svend. „Ja, bare man turde, saa skulde den nok træffe rigtig“. Svend blev helt forskrækket over den dristige Tanke. Hans Kinder glødede og Øjnene straaledede, medens han forsigtigt kiggede sig omkring. Der agter i Kahytten sad Kaptajnen og skrev, han vilde sikkert intet mærke, og Styrmanden havde travlt med at lære en af Kammeraterne Opsplejsning, han mærkede sikkert heller ikke, at Svend løb til Vinden. Det kunde ikke passe bedre. Men nu skulde Beslutningen tages, for ellers blev det for sent. Svend lagde Roret lidt ned i Læ, og „Gry“ luvede villig. Puf-f-f. Der rejste sig ligesom en hvid Mur af Vand op i Luften lige for Boven. Et Øjeblik stod det ligesom dirrende i Luften, og saa fik de Skyllen forude ned over sig, den gennemblødt dem lige til Skindet. Det kom saa overraskende, at de ligefrem snappede efter Vejret. Bagefter morede alle sig kostelig over den uventede Skylle, ikke mindst Svend, som, da der ikke blev sagt noget, troede, at han havde klaret den fint. Dog, det var ikke gaaet saa ubemærket, som Svend troede. Paa Bordet agter i Kahytten har vi staaende et lille Sladre-

kompas. Det er en lille Tingest, som aldrig staaar i høj Gunst hos Drengene, som ønsker den langt væk. I samme Øjeblik Svend lagde Roret ned, kastede Kaptajnen tilfældig et Blik paa Sladrekompasset for at se, om Rorgængereren holdt „støt“ Kurs. Kaptajnen havde allerede aabnet Munden for at bede Styrmanden spørge for, at Kursen blev holdt „støt“, da Skyllen kom susende ned over Dækket. I samme Sekund fik Kaptajnen Øje paa Svends rævepolerede Smil. „Ho-ho-o-o“, tænkte Kaptajnen og satte sig igen. „Der er nok nogen, der med Villie løber ud af Kurs for at lave „Grin“, det maa vi se lidt nærmere paa. Da første Gang gik saa glat, havde Svend opgivet sin forrige Forsigtighed. For selvfølgelig var een Gang ingen Gang, det maatte prøves igen. Noget efter kom der igen en skumklædt Sølulende, og Svend gentog samme Manøvre, til stor Fryd for sig selv. Nu syntes Kaptajnen dog, det kunde være nok, men havde Svend haft Fornøjelse, skulde hans Kammerater sandelig ogsaa have deres. Kaptajnen kom i en Fart op af Kahytten. „Naa, Svend,“ sagde Kaptajnen smilende. „Det er fint Vejr i Dag?“ Svend skævede op og tænkte: „Mon han har opdaget noget“. „Jeg tror,“ vedblev Kaptajnen, „at jeg vil tage Roret et Øjeblik.“ Baade Svend og alle hans Kammerater saa forbavset paa Kaptajnen. Det var jo ganske uhørt og skete meget sjældent, at Kaptajnen selv styrede; der maatte stikke noget under, men hvad? „Alle I der forude kan komme her agter, og Svend, du kan forresten afløse Udkiggen.“ „Javel, Hr. Kaptajn.“ Svend begyndte at faa en Anelse, men sprang dog rask forud og satte sig til rette ved Pullerten. „Sjask“, der fik han den første Skyllende og straks efter en til, og atter en til. Nu begyndte hans Kammerater at forstaa, at det var Svend, der var Skyld i, at de var blevne vaade, og at Kaptajnen nu kun gjorde Gengæld. Det kan nok være, der blev Latter. Alle lo, med Undtagelse af Svend, naturligvis, han syntes nu slet

„Andrés“ paa Langfart.

ikke, det var morsomt mere. Efter en halv Snæs Minutters Forløb blev Svend atter kaldet agter, og Kaptajnen overlod en anden Roret. Svend kom lusken-de vaad som en „Druknet Mus“.

„Du er en rigtig lille Slyngel, Svend,“ sagde Kaptajnen.

„Javel, Hr. Kaptajn,“ sagde Svend, idet han førte Haanden til Huen.

„Du fortjener en rigtig Omgang Høvl.“

„Javel, Hr. Kaptajn.“

„Troede du, at jeg var saa dum, at du kunde lave den Slags Streger, uden at jeg opdagede det?“

„Javel, Hr. Kaptajn.“

„Hvad behager, er du næsvis?“

„Javel, Hr. Kaptajn.“

„Hvor tør du vove at tale saaledes til mig?“

„Ved det ikke, Hr. Kaptajn.“

„Vrøvl.“

„Javel, Hr. Kaptajn.“

„Forsvind forud og skift Tøj.“

„Javel, Hr. Kaptajn.“

Svend gik forud fulgt af alle Drengenes hylende Latter. Ved Forlugen stoppede han dog op, stod ligesom lidt i Tanker, hvorpaa han atter kom agterefter.

„Hr. Kaptajn,“ sagde han.

„Hvad nu.“

„Med Kaptajns Tilladelse vil jeg skamme mig ganske forfærdelig, hvis jeg skal staa paa Dækket og skifte Tøj.“

„Min Tilladelse til at skamme dig har du, men jeg har forresten ikke sagt, at du ikke maa gaa ned. Pil nu af med dig, inden jeg taber Taalmodigheden.“

„Javel, Hr. Kaptajn, men det gaar aldrig i Livet godt, hvis De gaar hen og taber Taalmodigheden. Saa pas endelig godt paa den, sæt den røg udenbords, saa fik vi den aldrig mere igen.“

„Gaa nu med dig, dit Skvadrehoved, og kom mig ikke nær foreløbig, ellers skal du se, jeg skal varme dig.“

„Javel, Hr. Kaptajn,“ og væk var han.

A. Eriksen,

Søspejderstationen, Sundkrogsgade.

Indsend Søspejderstof til R. Feldbeck Christiansen inden d. 10.

Redigeret af Esther Muus, Lyngbyvej 215, Hellerup.

Lille Morten var ikke nogen Dreng, men kun en lille, graa Hare. En straalende, smuk Sommerdag var den kommen til Verden i en lun „Rede“, der lå i Udkanten af en af de store Skove, der hørte til „Brahegaard“. Da den for første Gang saa sig omkring, saa den kun grønt og grønt alle Vegne; ved den ene Side havede Roemarkens Toppe sig i Vejret og ved den anden et Væld af Skarntyder og høje Nælder.

Den lille Plet, der var dens Barn-domshjem, lå godt skjult; thi Hare-mor var forsigtig. Den havde prøvet ikke saa lidt i sit lange Liv og vidste, at dens Slægt havde mange Fjender, der lurede paa den Dag og Nat, og skønt enhver Hare kun tænker paa sit eget Skind, naar det gælder, saa havde den dog saa megen Omsorg for sine smaa Unger, at den omhyggeligt skærmede dem for Om-verdenen. Formaninger fik de ogsaa nok af; de maatte snart lære at staa paa egne Ben og klare sig selv.

Lille Morten havde en Søster, som hed Polle. De havde egentlig været tre Spdskende, men en Morgen havde den ene af det lille Treklover povet sig udenfor deres Skjul, og de havde aldrig set den mere. Formodentlig havde et af Skovens Dyr taget den, og de glemte snart deres Sorg.

Naar Solen gik ned bag ved Roemarken, og Skumringen sænkede sig over Skoven, forlod Haremor de to smaa og drog ud for at finde Føde. Sult var et Begreb, den ikke kendte; thi Markerne var fulde af de dejligste Roer, og i den store Have ved „Brahegaard“ var der nok af den herligste Kaal, man kunde se for sine Øjne. Det sidste Sted kom Haremor dog sjældent; der var altfor stor Risiko forbundet med at aflægge et Besøg der. Som Regel blev den borte hele Natten, men naar Himlen begyndte at rødme i Øst, hoppede den af Sted ad Hjemmet til, og her lå den saa og sov det meste af Dagen.

Dagene gik og Sommeren var ved at gaa paa Hæld. De lyse Nætter med al deres Skønhed og Pragt var forlængst borte, og Bladene paa Skovens Træer

MORTEN

Af A. MAJLAND

var hist og her begyndt at falme. Omkring paa Gærder og langs Vejene vrimlede det med Hybenpragt og Slaaen-bær, og paa Bondens Tag fløjtede de sladrende Støre deres sidste Farvel til den danske Sommer.

Morten var nu bleven voksen. Den havde taget Afsked med Barndommen og den Plet Jord, hvor den første Gang havde set Lyset. I mange Dage havde den strejft om i Skoven og paa de brede Marker, jublende glad over Livet og fyldt med Fryd over dette at være til. I de smukke, stjerneklare September-nætter færdedes den i Skovkanten, idet den brugte sine store Øjne og lange Øren saa godt, at den snart var fortrolig med Naturens mange, forunderlige Lyde, og idet den saaledes skærpede sine Sanser, lærte den at være vaagen overfor kommende Farer. Den havde kun en eneste Gang været sine Fjender tæt paa Livet, en Dag, der stod for den omgivet af Sorg og Skræk, og paa hvilken den ikke kunde tænke, uden at dens lille Hare-hjerte bankede voldsomt.

Det var den Begivenhed, der havde givet Anledning til, at Morten pludselig var kommet til at staa ene i Verden. En Morgen, just da Haremor var kommen hjem fra sin natlige Udflugt, var der kommen et stort, tobenet Væsen gaende over Roemarken langs med Skoven. De havde alle tre trykket sig godt ned i deres Skjul for at undgaa den frygtelige Fjende, der kom nærmere og nærmere, men da han var et Par Skridt fra det Sted, hvor de lå, fo'r deres Mor pludselig op med et mægtigt Spring og pilede af Sted hen over Marken. Der knaldede et Skud, og det store Væsen løb straks efter hen og samlede sit Bytte op. Deres Mor var dræbt.

De to Harekillinger var i Skræk flygtet ind i Skoven; de turde slet ikke mere vende tilbage til deres gamle Skjul. Om

Natten hoppede de ud til Roemarken og spiste sig mætte, men en tidlig Morgen, da det første Dagsskær lyste over Trætoppene, havde Ræven taget Polle, og nu stod Morten ene i Verden.

Morten fik efterhaanden Lyst til at se sig om, og det varede ikke længe, inden den kendte Skoven og de omkringliggende Marker ud og ind. Den havde ogsaa været i Bøndernes Kaalhaver og taget for sig af de lækre Retter, men ligesom Moderen havde den en vis Frygt for at komme paa disse Steder; Menne-sket var den Fjende, som Morten frygtede mest.

En mørk Oktoberaften sad den ved Grøftkanten paa Landevejen, der snede sig gennem Skoven. Den var lige kommen frem fra sit Skjul og skulde nu ud og finde lidt til Livets Ophold. Med et mægtigt Hop sprang den ud midt paa Vejen for at komme af Sted til Roemarken, da en brummende Lyd naaede dens Øren. Det var Gode-sejerens Bil, der svingede ind i Skoven; men Morten kendte ikke noget til Biler og den Slags. Den saa kun et Par lysende Øjne komme frem af Mørket og hørte den brummende Lyd, der lød som et vildt Dyrs Knurren. Som en Pil fo'r den af Sted hen ad Vejen saa hurtigt dens Ben kunde bære den. Hvad var det dog for et Uhyre, der nærmede sig?

Morten kunde ellers skyde en god Fart, men det larmende Væsen kom stadig nærmere og nærmere. De to Ildøjne skinnede med en saadan Kraft, at hele Vejen næsten blev oplyst som ved den klare Dag. Morten, der blev fuldstændig blændet i den stærke Lyskegle, styrtede af Sted i den rasende Fart. Aldrig havde den været i en saadan Knibe; den var ganske fortumlet og kunde ikke tænke anden Tanke end denne: „Af Sted! Af Sted!“ — Den vilde springe til Side og ind i Skoven, men det var som om der var rejst en høj, mørk Mur paa begge Sider af Vejen. Det larmende Uhyre kom stadig nærmere, og Morten øjnede ingen Frelse nu. Den opbød sine bedste Kræfter og styrtede af Sted. Der var ikke andet at gøre end at kaste sig

imod den mørke Mur; det var dog bedre end at spøndertrampes af det frygtelige Dyr, som kom susende lige i Hælene paa den. Nu var der ingen Tid at spille. Uhyret var den ganske nær — et Spring — og Morten kastede sig imod den sorte Mur —

Det varede lidt, inden den kom til sig selv igen. Den laa i Grøften, og alt omkring den var stille. Uhyret var borte. Muren ligesaa; det eneste, der mindede om det, var de trætte Lemmer og en stikkende Smerte i Hovedet, som den havde paadraget sig ved det fortvivlede Spring ud i Mørket. Den blev dog snart klar over, at den ikke var kommen noget til, og ud paa Natten luntede den af Sted til Roemarken. Da den sad her og stirrede ud i den stille Nat, og Stjernerne smilede ned til den, følte den sig atter glad og gik løs paa Roerne med god Appetit.

Vinterstorme havde sunget deres brusede Klagesange over Skoven, og den sidste Rest af Sommerens glade Liv var bleven slaaget paa Flugt. Vinteren havde bebudet sit Komme med en frygtelig Novemberstorm, i hvilken mange af Skovens gamle Kæmper var styrtet til Jorden. Bladene var falden af Træerne og hvirvledes hid og did af Vinden, og Sangen fra Sommerens mange, smaa Musikanter var bleven ombytet med Spurvekens Pip og Kragernes hæse Skrig.

Morten vidste, at Vinteren stod for Døren, og den tænkte med Vemod paa de mange, lyse Sommerdage, som nu var forsvundet. Den vidste, at Vinteren kom med Nød og kolde Dage, lidt af Føde og mere aarvaagne Fjender, og ligesom Skovens andre Dyr frygtede Morten dens Komme.

Det blev ogsaa en usædvanlig streng Vinter det Aar. Sneen sænkede sin hvide Kaabe over Jorden, og Land og Vand stivnede under Frostens kolde Aande. Stormene jog hen over Landet, og Skovens Dyr maatte bjerge Livet, som de bedst kunde.

En Vinterdag i Skumringen kom Morten listende langs Skovbrynet. Den havde ikke fundet Føde den Dag, og den følte sig syg og træt. Frosten bed i dens Krop, og det kostede den Besvær at færdes i Sneen, der laa tæt alle Vegne.

Pludselig lød et Par hæse Skrig oven over den. Det gav et Sæt i den, og da den saa op, opdagede den til sin Skræk en Flok Krager, der kom flyvende hen

imod den. Saa hurtigt, den kunde, fo'r den af Sted hen over Marken, men de sultne Forfølgere var lige saa rappe paa Vingerne. Sulten havde gjort dem dristige, og de anstrengte sig til det yderste for at overmande den stakkels Hare, der havde udset til deres Offer. Hvert Øjeblik slog de ned og hakkede med deres spidse Næb, idet de søgte at ramme de ømmeste af alle Punkter — Øjnene. Deres hæse Skrig lød som en Dødsang for Morten, der styrtede af Sted som vanvittig for at frelse Livet. Angrebene blev vildere og vildere, de hæse Skrig hyppigere og mere voldsomme, og Farten paa begge Sider anspændt til det yderste. Morten ansaa sig næsten for fortabt; den havde faaet mange Saar i Hovedet, og Blodet pibede frem rundt omkring Øjnene, hvis Sekraft blev svagere og svagere. Flugten gennem den høje Sne gjorde det umuligt for den at slippe fra sine Forfølgere, der under Skrig og Larm udmattede den mere og mere.

Da gjenode den omsider Frelsen. Forude hævde en lav Kratskov sig, og Mor-

ten opholdt nu sine sidste Kræfter. Her kunde den standse sine Forfølgere. Den pilede af Sted, og et Øjeblik efter var den inde mellem de tætte Grene. Den fortsatte stadig Flugten, indtil den var saa langt inde i Krattet, at Mørket skjulte den for den vilde Bande. Her faldt den om i Sneen, og den formaadede ikke at rejse sig mere, saaret og udmattet, som den var.

Der gik et Par Dage, og Julen stod for Døren. Godsejeren og et Par af hans Venner kom gaaende gennem Skoven for at holde „Julejagt“, som det kaldtes, og de haabede at faa et Par gode Dyr med sig hjem.

Men der var andre end Godsejeren, der var paa „Julejagt“. Bag et tæt Buskads i Skovens Udkant sad Mikkel Ræv paa Lur efter en eller anden god Steg, der kunde styrke dens slunkne Mave.

Morten kom luntende gennem Skoven. Den havde endnu ikke forvundet Følgerne af sit sidste Uheld, og dens Sanser var blevet sløvede af Sult og Udmattelse. Derfor gik det ogsaa saa uheldigt, at den uden at se sig for pludselig dukkede op et lille Bøsseskud fra det Sted, hvor Godsejeren stod. I en Fart kom Bøssen til Kinden — Pang! — Pang! —

Morten trillede om i Sneen, og Knaldet gav Genlyd langt ind i Skoven. Godsejeren, der i sit stille Sind frydede sig over det sikre Skud, skulde lige til at hente den døde Hare, da han pludselig standsede med et Sæt. Han vilde næppe tro sine egne Øjne. En stor Ræv styrtede i et Spring ud fra en af Buskene og snappede den døde Hare, hvorpaa den forsvandt med Lynets Hastighed.

„Nu har jeg minsandten aldrig kendt Mage til Frækhed,“ tordnede Godsejeren og i en Fart affyrede han et Par Skud ind i Krattet paa det Sted, hvor Ræven var forsvundet, men da de senere undersøgte Krattet, var der hverken Ræv eller Hare at se.

Det blev en meget mislykket Jagt trods den gode Begyndelse, og Godsejeren fik kun en lille Fasan med sig hjem, men mest ærgrede det ham, at den røde Røver saa frækt havde spillet ham et Puds.

Dybt inde i Skoven i en gammel, lun Rævegrav laa der den Aften et Rævepar og holdt Gilde med en lækker Haresteg, medens Sneen oppe paa Jorden føg sammen i Driver og Stormen suste gennem Trætoppene.

VIL I LADE ULVESIDEN
DØ SULTEDØDEN?

Skriv til

Frøken Esther Muus,

Lyngbyvej 215, Hellerup.

ODENSEDRENGENES TELTLEJR : FÆNØ 1926

Det var en straalende Sommermorgen — d. 13. Juli f. A. — at en Skare Dreng fra Odense Kommuneskoler og Spejdere fra O. K. samledes foran Jernbanegadens Skole for med et af Morgentogene at rejse til Middelfart og derfra blive færgen over til Fænø — den lille idylliske Ø midt i Lillebælt — hvor „Odensedrengenes Lejr“ ventede dem.

Lejrpladsen, der var beliggende paa Sydsiden af Øen, var omgivet af Skov mod Nord, Øst og Vest; mod Syd skraanede den jævnt ned mod en smal Skovstrimmel, der adskilte Pladsen fra Stranden. Kort sagt: en idyllisk og ideel Lejrplads.

I Lejren deltog 72 Skoledreng og 30 Førere og Spejdere. Lejrchef var Troppføreren for 1. Odense Trop R. Peterhanssen, som sammen med sine gamle Dreng havde udført et stort og beundringsværdigt Forarbejde. Da Kolonnen havde Ansvaret for Lejren, deltog Kolonnechefen, O. Thorup, i denne; endvidere var som Gæst under hele Lejrperioden Lærer Engberg til Stede. Takket være den store Imødekommenhed og Elskværdighed, som Formanden for „Skolebørns Ferierejser“, Hr. Ahrent Clausen, udviste, kunde alle Skoledrengene rejse paa Fribillet fra Odense til Middelfart og retur.

Ved Ankomsten til Lejren var alle Teltene, paa nær Soveteltene, rejst. Drengene skulde nemlig selv have den Fornøjelse at indrette deres Lejr. Drengene var delt i Telthold, med en Spejder som Fører for hvert Hold. Fire Telthold dannede en Lejr — der var fire, hvor den ældste Spejder var Fører. Det var morsomt at se, hvor hurtigt Drengene vænnede sig til Lejrlivet, og hvor ivrige de var efter at kappes med de andre Hold i Præcision, Teltorden etc.

Dagene fløj! Husk paa, det var midt i den pragtfuldeste Sommertid; Sol fra tidlig Morgen, undtagen de to sidste Dage, hvor Regnen silede ned, men det var kun en Oplevelse mere. „Er man rask Dreng eller ej?“ Alle tog det med godt Humør.

Og hvordan gik saa en Dag i Lejren? Reveillen blev blæst Kl. 7. Alle Mand ud og paa Hovedet i Lillebæltets spivblin-kende Vand, Morgenmaden (Havregrød) blev serveret Kl. 8. Før den Tid var der

gjort Teltorden. Kl. 8½ blev Dagens „Job“ uddelt. Hente Post, Proviant, være Køkkendreng, hente Brænde og Vand og vaske op. — Der var altid vældig Rift om disse smaa Bierhverv (særlig som Køkkendreng). Resten gik i Gang med Lejrarbejder, og naar disse var overstaaet, Konkurrencer, Idræt, Svøm-

ning og Boldspil. Middagen (altid 2 Retter) blev serveret Kl. 12½. — 1 efter en ny forsvarlig Dukkert. Derefter Ro i Lejren. Om Eftermiddagen igen Idræt, Lege o. s. v. Aftensmad Kl. 6. Derefter

blev Lejren gjort klar til Natten, Kl. 8 blev Flaget taget, og Kl. 8½ blev Baalet tændt under de store Egetræer ved Stranden. Mange Lejrbaal har vi oplevet i de Aar, vi har været Spejdere, men ingen saa fulde af Stemning som disse. Aften efter Aften, blikstille og varme; Bæltet, der blinkende i Maaneskinnet laa neden for Baalet. De mørke Konturer af Fyns og Jyllands Kyster skimtedes i det fjerne, og ud i den stille Aften lød Sangene, alvorlige eller muntre. Disse Baal var Dagens Attraktion, og mange Drengene, der kun var vant til at se de gamle Stræder og Baggaarde i Odense, blev blanke og drømmende. Mange Dreng blev tavse, mens de laa mellem deres Kammerater, Spejdere saavel som Feriedreng, ved alt det nye, der strømmede dem i Møde ved disse Baal. — Kl. 10 blev Retræten blæst.

Lørdag den 17. var der stor Fest i Lejren med Fyrværkeri Kl. 10.

Om Søndagen kom en Del af Drengenes Forældre til Fænø for at besøge deres „Purke“. Det var kun Lovord — heldigvis — man hørte fra deres Side, og det var mange Mødre, der kom til Førernes Telt for at takke for deres Dreng med Ord, som var rigelig Belønning for hele det Arbejde, det havde været at arrangere Lejren.

Onsdag den 21. blev Lejren brudt ned. Ni dejlige Dage saavel for Drengene som for Spejdere var til Ende, Dage, hvor mange kammeratlige Baand var blevet knyttede.

Kl. 8 Aften blev der traadt af paa Odense Statsbanegaard.

Lejren blev vellykket, — saa vellykket, at dette Forsøg paa at skabe en Sommerlejr for uformuende Dreng frister til at oprette en fast Sommerlejr, men kun paa den Betingelse, at man faar en Stab af dygtige Førere til at lede denne, for det er det vigtigste i saadan en Lejr og dernæst Pengel! Det vil kræve meget Arbejde, men naar man ser de glade Smil, som hilser en, naar man kommer forbi en af „Fængdrengene“, saa lover man sig selv, at man vil gøre sit til, at Lejren vil blive en Kendsgerning i 1927 igen.

x + y.

Øverst: En Køkkendreng.
Nederst: Et Hjørne af Lejren.

Fra Divisionerne.

Indsend
smaa korte
Meddelelser
om Troppens
Liv til
Redaktionen
Oscar
Madsen,
Gl.
Kongevej 85,
Kbhvn. V.

DEN STORE NYTAARSPARADE

1. Nytaarsdag samledes de københavnske Spejdere paa Rosenborg Eksercerplads til Nytaarsparade.

Hellerupernes Orkester spillede, som sædvanlig flot og pompøst. Divisionerne formerede en Kæmpefirkant og efter at Fanerne var ført til Midten, talte Viceskoledirektør Svane.

Det meste af Viceskoledirektørens Tale hørte vi, men andet gik saa helt tabt igen. Afstanden mellem Taleren og Spejderne var for stor.

Kolonner, Troppe o. s. v. formerer Marchorden, den store March gennem Byen begynder.

Med Fanerne og Hellerups Orkester i Spidsen, drager de 1200 Spejdere ud gennem Gothersgade, over Kongens Nytorv og ned ad Strøget til Helligaandskirken.

Pastor Lerche fra Ringsted holdt Prædiken.

Klart og kort talte han over Dagens Tekst, men flettede Spejdaraan den og -arbejdet ind paa en smuk Maade.

„Dejlig er Jorden“ er lige forstummet, Orglet præluderer svagt, mens Faner og Standere føres ud.

Udenfor sneer det, hvidt og stille — og i det begyndende Mørke gaar vi hjem — en smuk og højtidssfuld Stund rigere.

„Bob“.

FREDERIKSBORG AMTS DIVISION

Aarsberetning 1926.

Rent talmæssigt har Divisionen i 1926 haft følgende Øvelser og Møder: 10 Stabsmøder, 7 Førermøder, 1 Førerkursus, 1 Foraarsturnering, 1 Parade (ved Enkedronningens Bisættelse), 1 Divisionsøvelse, 3 Inspektionsrejser til henholdsvis Hillerød, Frederikssund og Ballerup.

Af større Divisionsforetagender: Førerkursus sammen med Kbhvns. Amts Div., som strakte sig over 3 Week-end. 48 Deltagere plus 60 fra Kbhvns. Amts Division.

Foraarsturnering, som er en aarlig tilbagevendende Begivenhed, hvor Divisionen ligger i Lejr under hele Turneringen, som finder Sted i St. Bededagsferien. Turneringen blev i Aar afholdt ved Frederiksværk. Deltagere: ca. 165 Spejdere. Turneringen blev vundet af Helsingør.

Divisionsøvelse afholdtes d. 10. Oktbr. ved Lillerød. Grundet paa et forrygende Vejr deltog der kun ca. 100 Spejdere.

Divisionskonkurrence i Patruljevandring har været afholdt, i hvilken „Vibe-patruljen“, Hillerød, vandt.

Troppene: Alle Divisionens Troppe har været i Sommerlejr i Aar. Helsingør Kolonne: Patruljelejr. Frederiksværk Trop: Vandrelær i Sverige. Frederiksværk Ulveflok: Standlejr ved Hornbæk. Birkerød Trop: Repræsenterede Korpsen i F. D. F.'s Lejrsmøder med Marselisborg. Hillerød Trop: Patruljeture. Frederikssund Trop: Standlejr ved Faxe Ladeplads. Ballerup Trop: Vandrelær paa Bornholm. Helsingør Kolonnen har endvidere assisteret ved Jubilæumsfestlighederne i Helsingør.

Ulveunger: Frederiksværk, Frederikssund, Hillerød og Lillerød Troppe har Ulveflokket med tilsammen ca. 59 Ulve. Divisionens Kommissioner for Ulve er Lærer Aage Jørgensen.

Korpsmærker: Alle Divisionens Spejdere og Ulve er nu indregistreret, og Divisionens Styrke er: Ballerup 18 Sp., 1' Birkerød 63 Sp., 2' Birkerød 26 Sp., Fr.sund 29 Sp. og 15 Ulve, Fr.værk 23 Sp. og 13 Ulve, Helsingør Kolonne 55 Sp. og 10 Ulve, Hillerød 53 Sp. og 10 Ulve, Lillerød 12 Sp. og 9 Ulve — plus Stab og Spejdere til Raadighed 5. Ialt

284 Spejdere og 48 Ulve.

Raad: Saa vel Divisionsraad som Trops- og Kolonneraad for alle Troppe og Kolonner er oprettet.

Nye Troppe: Divisionen har modtaget Indmeldelse af 2 nye Troppe, nemlig: 1' Lillerød Trop med 12 Mand plus 9 Ulveunger og 2' Birkerød Trop med 26 Mand. Der findes derefter ingen „løsgaaende“ Troppe i Div.s Omraade.

Tropshuse (Vandrerhytter). Heraf har 1' Lillerød et Tropshus (en gammel Mølle), som er overladt Troppen af Hr. Prmljt. Højmark, Bloustrød Kro.

2' Birkerød Trop ejer selv et Hus ved Birkerød — „Birkehytten“.

Divisionens Planer fra 1. Jan. 1927 til Foraarsturneringen. Inspektionsrejserne fortsættes straks i det nye Aar, rimeligvis i følgende Orden: Helsingør, Espergærde, Birkerød og Frederiksværk. De øvrige Troppe er inspiceret i November og December 26.

I Februar arrangeres Spejderdag i Ballerup, rimeligvis med et Løb for alle Div.s Spejdere — i Lighed med det af Berlinske Tidende arrangerede — om Formiddagen. Om Aftenen Tropsaften med Spejderforedrag, Sang og Musik. (Agitation).

I Slutningen af Februar arrangeres en Øvelse mellem en af Div.s Troppe og Fr.sund Trop, og samme Aften holder Fr.sunds Troppen Spejderfest (Agitation).

I Marts startes en Divisionskonkurrence, som skal fortsættes Sommeren igennem.

I Maj holdes den aarlige Foraarsturnering.

Førermøder hveranden Maaned og naar Forholdene kræver det.

Desuden er det paatænkt at afholde en Divisionsudstilling, f. Eks. i Forbindelse med Foraarsturneringen. Om dette vil dog først blive taget endelig Bestemmelse paa Divisionsmødet den 16. Jan. 1927.

Divisionsraadet for 1926 bestaar af: Overlæge Faber, Helsingør, Formand. Kunstmaler Berthelsen, Birkerød. Overbetjent Jandrup, Hillerød, Revisor. Lærer Aage Jørgensen, Fr.værk. Lærer Edw. Salling, Fr.sund.

Divisionens Chef er Løjtnant Th. Gelardi, og Assistenten er Kornet P. Bedey og stud. jur. Henry Michaelsen.

Th. Gelardi,
Divisionschef.

FOTOGRAF EMIL CLAUSEN.
Elegant Udførelse

FREDERIKSBERGGADE 34
Telefon 8050 Rimelige Priser

1' SØNDERBORG TROP.

Troppen har af Garnisonskommandanten, Oberst P. C. Pedersen, i Sønderborg faaet overladt et fortrinligt Tropslokal paa Kasernen. Lokalet er i lige Grad egnet til Patrulje- og Tropsmøder. Troppen har holdt flere Øvelser i Terrænet omkring Sønderborg. Vi udførte vor Jule „good-turn“ d. 24. December.

JENS BANGS TROP.

Uddrag af Tropsdagbogen for 1926.

Søndag 17. Januar: Troppens syv Patruljer kæmper i flere Graders Frost om Førstepladsen i Spejderidrætskonkurrencen.

Søndag 24. Januar: 24 nørrejsdske Førere samles i Aalborg til det aarlige Førermøde og tilrettelægger Foraars-turneringen.

Freitag 19. Februar: 15-Aarsdagen for den første Spejdertrops Oprettelse i Aalborg mindes.

Martssøndagene: Alle Mand træner ihærdigt til Foraarsturneringen. Det gælder om at bevare Stillingen som „Divisionens bedste Trop“.

1. og 2. Paaskedag: Foraarsturnering

i Viborg. Over 400 nørrejsdske Spejdere mødes for at opfriske gamle Minder og kæmpe i ædel Kappetrid. — Træningen virkede, d. v. s. Jens Bangs Trop vandt atter i Aar Førstepladsen og fik Korpssets Rævehale.

Sct. Georgsdag: Efter Sct. Georgspæraden samles man i Tropslokalet til felles Kaffebrød.

Tirsdag 27. April: Aftenunderholdning for Forældre og interesserede. Tropsføreren holder Foredrag om Spejderbevægelsen og viser Lysbilleder af Troppens Liv og Færden. Nogle Spejdere opfører en Del af „Junglebogen“, andre synger etc. — Der dannes en Foreldreforening, „Spejdernes Venner“.

St. Bededagsferien: Lejræsonen indledes for Alvor, næsten alle Patruljer er i Lejr.

Pinseferien: Atter nogle Patruljelejr, dog virker Ekskensforberedelsen hængende paa det daglige Arbejde.

Tirsdag 6. Juli: Aarets store Begivenhed, Vandreljren, paabegyndes. Fra Laurberg Syd for Randers gaar Turen med Rygsæk og Kærre igennem det skønne Midtjylland. Over Skanderborg, Himmelbjerget, Silkeborg, Kjellerup, Viborg og Aars vandrer vi i et bedaarende Sommervej til Højris Vandmølle nær Ribe, hvor Troppens faste Lejrplads er. Ialt ca. 200 km. paa ni Dage.

Torsdag 15. Juli: Standlejren rejsses. Nogle Forretningsfolk maa hjem til Byen, men andre erstatter dem. I otte Dage hviler Troppen ud her ved Halkjær Aa og tilbringer Dagene med alle Slags Idræt. Spændende er Kricketkampen mellem „Englændere“ og „Australiere“, der resulterer i et Nederlag for de førstnævnte.

Freitag 21. Juli afbrydes Lejren, og Kærren trækkes de 30 km. hjem til Aalborg for at gemmes til næste Aar.

Søndag 29. August: Aaret 1925—26 Patruljekonkurrence afsluttes med den 2. Spejderidrætskonkurrence. — Tropsføreren Kritik og Dom, der fremkommer nogen Tid efter, tilkender Patruljerne „Viben“ og „Maagen“ henholdsvis 1. og 2.-Pladsen.

Mandag 15. September: Troppen samles i Anledning af Toaarsdagen for 1. og 4. Aalborg Trops Samling til „Jens Bangs Trop“. Tropsfører Utoft-Hansen („Solaf“) tager Afsked med Troppen for at rejse til København. Ledelsen overdrages tre Patruljeførere, der ud-

nævnes til Assisterer.

Lørdag 9. Oktober: Ni af Troppens Rovers afrejser til Rold-Skovene for at deltage i Divisionens Roverturnering. Med Teltet paa Ryggen søger de de forskellige Spejdertegn, der er udlagt i Skoven til Natorienteringsløbet.

Søndag 10. Oktober: Konkurrencerne fortsættes, og paa Hotellet i Skørping opgøres Resultatet. Troppen indtager Andenpladsen.

Freitag 26. November: Bankdirektør Jørgensen taler ved Tropsmødet om „Nationalmuseet og dets Skatte“. Foredraget ledsages af Lysbilleder.

Søndag 12. December: Tur i Snevejret.

Freitag 17. December: Radiokonstruktør Harald Jensen fortæller Troppen lidt om Radioteknik og giver Demonstration af Radioapparater.

Tirsdag 28. December: Troppen hjælper til ved Salget af „Julestjernen“.

Freitag 31. December tæller Troppen 58 Spejdere.

19 HYTTER!

I den elvte Time erfarer vi, at 1ste Lillerød Trop og 2den Birkerød Trop (Henrik Gerners Trop) har tilmeldt deres respective Tropskuse som Vandrerhytter. Afstandene fra København er omkring 20 km. Altsaa kan Københavnerne begynde at tage paa Week-end!

I Bloustrød Mølle kan foreløbig ligge ca. 8 Spejdere. Udstyret er spartansk, men forbedres stadig. Nøglen hentes og afleveres i Kroen.

I „Birkehøtten“ kan huses indtil 15 Spejdere. Henvendelse Tropsfører Axel Møller, Ebberødgaard Aandsvageanstalt.

H. L.

En Bog som enhver Spejder maa eje.

H. V. CLAUSEN:

DET DANSKE LANDSKAB

MED 60 ILL.

Pris Kr. 4,00 hf., Kr. 5,00 indb.

Naar I drager paa Tur eller planlægger Ture i vort dejlige Fædreland, saa læs og studér først denne Bog og brug dens mange, gode Raad.

Faas i alle Boglader.

P. HAASE & SØNS FORLAG

LØVSTRÆDE 8 KØBENHAVN K

„Det Danske Spejderkorps“
officielle Denoter
er
Spejder Munderings Magasinet
Landemærket 3
og
Lejr- og Spejderhuset
Nørregade 15

FREDERIKSVÆRK ULVEFLOK.

Søndag 19. Dec. havde vi arrangeret en Udstilling af de Arbejder, vi havde udført i Vinterens Løb: Bastarbejder som Servietbaand og Flaskebrækker, lakerede Vaser og Glas, Broderier med kulørt Bast, Uldgarnsarbejder, Boldnet og en Del Julestads.

Besøget var stort, og efter en Times Forløb var det meste solgt. Vi endte Aftenen med et lille Sold. Jørgen.

SUNDBYKOLONNENS
NYTAARSPARADE

1. Nytaarsdag afholdt Sundby Skolekolonne en Nytaarsparade paa Øresundsvejens Skole.

Kl. 11 var Spejderne opstillet i den rummelige Gymnastiksal.

Kolonnechefen, Gymnastiklærer Johan Magnussen, mønstrede kort Spejderne og gav Ordet til Hr. Inspektør Koch. Denne talte kort og indtrængende til Spejderne om Freden og Fredsarbejdet og sluttede med at udbringe et „Leve Freden“. Kolonnechefen takkede nu Spejderne og Trops- og Kolonneraad for deres store uegennyttige Arbejde.

Med et „Spejderhurra“ og et „Tjickerlicker“ sluttede Kolonnechefen.

Kastrup Tropic, 2. Sundby Tropic fik overrakt to Diplomer for et Kolonneterrainløb og Lergravsvejens Skoletropic ligeledes Diplom for et Forhinderingsløb.

Kolonnen afmarcherede nu med Horn og Trommer til Rosenborg Eksercerplads.

„Bob“

Danske Spejdere
kob

Danske Tændstikker
med dette Mærke

„Hjertelig Tak for tilsendte Bomærker, som jeg maa beholde? Det er en storartet Idé! Moshyttens er overordentlig nydeligt. Jeg vil gerne bestille 100 eller 1000 Stkr. af dem. Det er saa min Hensigt at lade Hyttens Gæster købe dem frivilligt og lade Pengene gaa i en Bøsse til Vedligeholdelse af Moshytten.“

Saa dan skriver Ingeniør O. E. Andersen, Vissinggaard. I nær Fremtid vil I altsaa kunne købe Bomærket ved Besøg i Moshytten. Som bekendt har Dyrekatoren i Roskilde allerede et. Har du tænkt paa et Bomærke til din Hytte?
H.

ABSALON-KOLONNENS
UDSTILLING I GRUNDTVIGS HUS.

Lørdag den 19. og Søndag den 20. Februar har Absalon-Kolonne stor Udstilling af Spejder- og Ulve-Arbejder i Grundtvigs Hus (Hallen).

Fra Kolonnens Troppe og Flokke er der anmeldt en saa kolossal Mængde Udstillings-Genstande, at man en Overgang tænkte stærkt paa at leje Kæmpehallen, da Grundtvigs Hus næsten var for lille. Efter flere Dage og Nætters Arbejde har man dog faaet arrangeret det hele paa bedste Maade — tilmed saaledes, at der endog kan blive Plads til Tombola, Restauration — og Publikum. Man haaber paa stort Besøg — ikke blot af Forældre og Paargørende, men ogsaa af Spejdere fra andre Troppe.

Altsaa Grundtvigs Hus — Lørdag d. 19. og Søndag d. 20. Februar. Benyt Formiddagstimerne for at undgaa Trængsel!

Drengenes
Udstilling

Industribygningen
i København
25. Februar — 1. Marts.

Udstillinger
Lysbilleder — Films
Drengenes Forretninger
Tombola - Restauration
m. m.

Aaben 1-10. Entré 50 Øre.

10 Spejdere eller flere ledsaget
af Fører 25 Øre pro persona.

Spejdere!

Husk
det gamle

Spejder Depot

er

Studiestræde 30
C. 3186

J. ULRICH

Leverandør til Forbrugsforeninger for Embeds-
og Bestillingsmænd samt Læger.

Se her!**Spejdernes Lommebog 1927**

er udsolgt fra Forlaget, men kan endnu faas hos Boghdir.

Spejdernes Haandbog

180 Sider med 70 Illustr. kun 1,50

Kan faas hos alle Boghandlere.

Kun faa Eksp. tilbage og ny Udgave kan ikke ventes for til Efteraaret.

Køb nu.

Fr. Palm Greisen, Silkegade 4

Fra Odense-drengenes Lejr**Fotografi-Rammer**

EMIL L. OLSEN
SKINDERGADE 22
TELEFON BYEN 3192

Spejd altid efter

Mærket Tre Ben i Ringen
naar De kober Sæbe
Dette morsomme lille Mærke er
Garantien for, at De faar den
rigtige

**Worning & Petersens
Xeroformsæbe**

Overalt — over alt

Brug**Spejdent****Tandpasta**

DANSK REJSEBUREAU
udsteder alle
Jernbane-, Dampskibs- og
Soveplads-
Billetter.

Tlf. 8048. AMAGERTORV 24. Tlf. 8051
København.

FRIVILLIGT DRENGEFORBUND.

Frivilligt Dreng-Forbund fejrer i Aar sin 25-aarige Bestaaen og afholder i den Anledning en stor Udstilling i Industribygningen i København fra 25. Februar til 1. Marts. Der vil blive mange interessante Ting at se paa for en rask Dreng, saasom „Mit Værelse“, „Mine Samlinger“, „Min Fritidsbeskæftigelse“ o. s. v. samt en Mængde Billeder fra F. D. F.s Liv i de 25 Aar og en Række Udstillinger fra Drengens Forretninger.

Endvidere vil der blive Lysbilleder, Films og Foredrag samt Oplæsning af kendte Drengedokumenter. Af Foredragene nævner vi bl. a. Sognepræst Olfert Ricard: Drengen og Kirken. Professor Edv. Lehmann: Drengen og Fremtiden. Fhv. Minister I. C. Christensen og Løjtnant Herschend: Paa Flyvertogt til Østen.

Tombola og Restauration vil selvfølgelig heller ikke mangle. Vi gør opmærksom paa, at 10 Spejdere eller flere, ledsaget af en Fører, gaar ind for 25 Øre pro persona.

2. BIRKERØD TROP.

Nytaarsparaden afholdt vi i Aar i Lillerød sammen med 1' Lillerød Trop. Divisionschefen med Stab overværede vor Parade.

Samme Dag fik vi overrakt vor Tropsstander som Raadet har foræret os, og som vi er meget glade for.

Den 9. Januar havde vi Terrænløb Nr. 2 i Konkurrencen. Denne Gang var det første Patr., der vandt. Der er udsat en „Kelley Økse“ i Præmie til den Patr., der vinder Løbet tre Gange i Træk eller fire Gange ialt.

Den 13. Januar havde vi Tropsfødselsdagsfest i „Birkehytten“ som vi indviede samme Dag. Af Forældre havde vi faaet Mælk til Chokoladen, 4 Lagkager, omtrent 100 Æbleskiver og en Del anden Kage. Aldrig har vi set et mere veldækket Kagebord.

Hytten, der er 10×6 Alen, er indrettet som en Slags „Hal“ med Hessian paa Væggene. Der er Plads til ca. 15 Spejdere. Hytten skal indlemmes i „Hytteringen“ —.

„Lyttaren“.

Faas overalt.

Hvorfor! revner Overlæderet?

Fordi Deres Skocream har været fabrikeret af Sæbe, Potaske og Terpentin.

Brug Spejderskocream!

Det er ren Voxsværte, saa revner Læderet aldrig. — Saa har De: Altid blanke Støvler. Aldrig vaade Fødder. A/S Nordisk Blacking Comp. Lærkev.11. Tlf. 5092-12687.

paa Fæno
1926

SVENSK JAMBOREE.

I Aar fylder *Sveriges Scout-Förbund* 15 Aar, og i den Anledning afholder det en Jamboree som en Jubilæumslejr lidt udenfor Stockholm i Dagene 8.—19. Juli, begge Dage medregnet.

Det Danske Spejderkorps saavel som K. F. U. M.-Spejderne i Danmark er inviteret til at deltage i Jamboreen.

Ligesom vi i Fjor sendte et Hold til Jamboreen i Ungarn, vil vi i Aar sende et Hold til den svenske Jamboree sammensat af Spejdere fra hele Landet. Lad os haabe, vi kan møde med en Styrke paa mindst 100 Mand, der kan repræsentere vort Korps paa en værdig Maade.

Prisen pr. Deltager vil blive ca. 40 danske Kroner for Rejse og Ophold (Telt og Kogegrejser medbringes).

I den danske Tropa kan kun 1ste Klasse Spejdere deltage, og Anmeldelse skal indsendes gennem jeres Tropsfører og være Korpsset i Hænde senest den 15. April 1927.

Danske Spejdere er vel ansete i Udlandet, hvad de Spejdere kan tale med om, der deltog i Jamboreen i Ungarn sidste Sommer. Lad ogsaa denne Gang vort Korps blive repræsenteret paa en værdig Maade. At Oplevelserne bliver rige, ved vi fra vor Deltagelse i den store svenske Lejr under de olympiske Lege i Stockholm i 1912.

Ove Holm.

HVORLEDES

ØDELÆGGES EN TROP?

10 Maader, det kan gøres paa.

- 1) Lad være med at komme til Møderne, og hvis du kommer, saa kom for sent.
- 2) Bliv hjemme, hvis det er daarligt Vejr.
- 3) Sig nej til alle Hverv; det er lettere at kritisere end at handle.
- 4) Hvis du kommer til Møderne, find saa Fejl hos dine Førere og dine Kammerater.
- 5) Gør al den Støj, du kan, naar I skal være stille.
- 6) Hvis din Tropsfører, Assistent eller Patruljefører spørger om din Mening i en vigtig Sag, saa sig, du har ingen. Og fortæl alle og enhver efter Mødet, hvordan Tingen burde gøres.
- 7) Gør ikke mere, end der er absolut nødvendigt, og naar andre smøger Ærmerne op og uselvisk og energisk tager et Tag til fælles Bedste, hyl saa op om, at Troppen regeres af en Klike.
- 8) Lad være med at tage Prøver. Lad de andre om det.
- 9) Vent saa længe som muligt med at betale Kontingent, eller lad helst være.
- 10) Bryd dig ikke om at skaffe nye Medlemmer; det kan Peter gøre.

„Adelsbech Radio“

Spejdernes Opmærksomhed henledes paa min nye
4-Lampes Modtager
til Kr. 70,00.

Leveres med fuld Garanti.

Tullingsgade 10, ved Værnedamsvej.
Vester 5027 y.

Dansk Spadsrefodtøj.

Dansk Sportsfodtøj.

SPEJDER!

Du støtter dit Land ved altid at forlange danske Varer. Køb derfor altid

DANSK FODTØJ

Det er mindst lige saa pænt og bedre end det udenlandske. Se altid efter, at Æskerne bærer „Dansk Arbejde“s Mærke.

Foreningen af Kbhvns Skotøjfabrikanter

Dansk Selskabsfodtøj

Dansk Hjemmefodtøj

JÆVN

Kolynos's jævne Kondensrensers Tænderne virkningsfuldt, uden at skrabe eller ridse. Der er ikke anvendt alibende Substanser for at give Tænderne kunstig Hvidhed.

Brug den paa en tør Børste.

KOLYNOS

TANDPASTA

KONDITOR

Henning Klensz — St. Kongensg. 12 — Cent. 5011
De bedste Kager, Chocolader og Desserter
Bringes overalt i Byen

**Hvorfor sidde
i Kakkellovnskrogen,**
naar man kan komme ud at
sporte og paa

Gevaert **Film**
Gevaert-Ridax.

fastholde Minder om fornøje-
ligt Kammeratskab og smuk
Natur?
Bedste Aftryk paa

UDENLANDSK BREVVEKSLING.

Ni skulle väl icke vilja vara så vän-
lig at giva detta brev till en spejder
inom Edert förbund. Saken är den att
jag känge välat brevväxla med en spej-
der inom Edert förbund. Därför sänder
jag dett brev till Eder för att om Ni
ville vara så vänlig giva detsamma till
en spejder, som samlar frimärken och
vill byta emblemer och märken m. m.
Om Ni vill göra detta så giv detta brev
till en skoldreng, som är c:a 16—17 år
gammal.

Sigurd Høkerberg,
Torsgatan 12 b
Uppsala
Sverige.

Ueno, Shitaya,
Tokio, Japan, 14th Aug., 1926.

Dear Sir:

I'm a Japanese boy as you know, and
I want to become a friend with your
boys.

So I wrote this letter. Will you please
to post up this letter at the Place in
which many boys gather!!

I'm waiting their plesant letter a day
seems as if to lost for years!!!

Yours truly

H. Kurokawa.

Spejdere, der ønsker at brevveksle
med ovennævnte, kan skrive til Red.

VOR FORSIDE

er reproducet efter Nytaarskortet fra
Sveriges Scoutförbund, tegnet af en af
Sveriges mest kendte Tegnere, *Gunnar
Widholm*.

REDAKTØREN

Kære Redaktør!

De bedes besvare følgende:

- 1) hvor kan man købe et Frimærke-
katalog over hele Verden? Hvad koster
det?
- 2) Hvormange Timer maa man være
om at gaa 125 Km. (til Pladen)?
- 3) Hvormange Aar skal man studere
til Jurist?

Din hengivne

„Frimærkesamler“.

ad 1: Et udmærket Katalog er det,
der er lavet af Yvert & Tellier. Det ko-
ster 42 fr., hvilket nu er ca. 6,50 Kr.
Kan faas (eller bestilles) i enhver Fri-
mærkehandel og Boghandel hele Landet
over.

ad 2: Plademærker gives for det An-
tal km, der er tilbagelagt inden for et
Tidsrum af 12 Timer (iberegnet Hvil
og Spisetider).

ad 3: 5 a 5½ Aar.

Kære Hr. Redaktør!

Vær saa elskværdig at underrette mig
om, i hvilket Nr. af „Vor Ungdom“ der
var Tegning og Beskrivelse af en Kano.
Spejderhilsen

Thomassen,

5' Ø.

Artikler om Kanobygning findes i føl-
gende Numre af „Spejdernes Magasin“:
Februar 1917 Nr. 5 Side 12.

Marts 1917 Nr. 6 Side 11.

Artiklen, der er skrevet af K. V. Pals-
lev, hedder „Kanobygning og Kano-
sport“.

Endvidere i

Marts 1923 Side 16.

Artiklen hedder: „Hvorledes man byg-
ger en Kano“ og er skrevet af Hans
Passburg. Samme Forfatter har endvi-
dere skrevet „Kanobogen“, der udkom
paa Steen Hasselbalchs Forlag.

GAMLE NUMRE

„Spejdernes Magasin“, 1ste Aargang,
(1916) Nr. 3, 4, 5 og 9 ønskes. I Bytte
kan gives en af Aargangene for 1919,
1920, 1921 eller 1922, efter Valg.

Dan Satterup,
Næstved

ADVARSEL.

Korpset har modtaget Underretning
om, at to unge Danske, *Jack Steen* og
Erik Danielsen, i Belgien udgiver sig
for at være Spejdere og i Uniform sæl-
ger Postkort og tigger Penge til en Tur
Jorden rundt. De paagældende er ikke
Medlemmer af Det Danske Spejderkorps,
og der er nu gennem det internationale
Bureau i London udsendt Skrivelser til
Alverdens Spejderkorps med Advarsel
imod dem. —

Umiddelbart efter denne Meddelelses
Affattelse er de paagældende to Per-
soner truffet i København, hvor de ud-
giver sig for belgiske Spejdere under
Navnene *Jack Steen* og *Emil van Parys*.

Tage Carstensen,
international Commissionær.

Det Danske Spejderkorps.

Korpskontor:

Bornholmsgade 1, K.
Tlf. Palæ 2801.
Kontortid 12—5.

Spejdernes Magasin:

Redaktion: Tropsfører *O. Madsen*,
Gl. Kongevej 85, V. Tlf. V. 1570v.
Expedition: Spejdernes Boghandel,
Nørregade 15, K. Tlf. Byen 4986.
Annoncer: Divisionschef *Banner-
Jansen* ved Bureau 8013.

Officielle Depoter:

A/S. Lejr- og Spejderhuset,
Nørregade 15, K.
A/S. Spejder Munderings Magasinet,
Landemærket 3, K.

NEFA — den ideelle, elektriske
Cyklelygte.

NEFA — den praktiske Lygte for
praktiske Folk.

NEFA — Lygten for Scouts.

A/s NEFA

Wolthersgade 11 - Telefon Amager 1858

Læs Nordisk Spejdersport

KØR TIL VERDENS ENDE

P.A.A.

SCHÖNNING & ARVE'S
CYKLEDÆK
og SLÅNGER

**Spring
ind og
køb**

K.T.
Spejderhagl
de mest velsmagende

FABRIK NANNASGADE 15-17. TELF TÅGA 2005.

H. HALMØE

Telte

fra 27 Kr. pr. Stk., syet af
prima amerik. Army Duck
De bedste og derfor de billigste.
Køb intet Telt uden at have set
mine forskellige Telte opstillede i

Cort Adellersgade 8

Telefon: Byen 6762

KØBENHAVN K.

BYENS REPRODUKTIONSANSTALT

• AKTIE • **ER** • SELSKAB •

CLICHÉER AF • ENHVER ART •

FREDERIKSBORGGADE

• TELEFON: • **5** • BYEN 7750. •

Lembckes Friluftsudstyr

Officielt Depot for Det Danske Spejderkorps.

Nørregade 15 - Byen 49 86

De sidste Nyheder!

Lumberjacket. Amerikansk Spejder Friluftsbukse i grå, blå og grøn Plaid. — Svær, smuk og stærk. En ideal Friluftsbukse til alle Aarstider og i al Slags Vejr. 2 svære udvendige Lommer **16 Kr.**

Den officielle amerikanske Spejderstøvle.

Boy Scout of Americas officielle Spejderstøvle, nylig antaget efter 1½ Aars indgående Forsøg, stærk, flot og sund Støvle, velegnet til Hverdagsbrug og til al Slags Brug ude.

Drengestørrelse **25,00 Kr.**

Voksen Størrelse **29,50 Kr.**

I hver Støvle findes det amerikanske Spejderkorps' officielle Stempel.

West-point Officersstøvler.

Fuldstændig tætlukket, langskaffet Officersstøvle af vandtæt Læder og med stærke, svære Saaler. Den amerikanske Officersskoles specielle Model. Den bedste Feltstøvle, der findes.

Drengestørrelse **39 Kr.**

ekstra langskaffet **45 Kr.**

Voksen Størrelse **56 Kr.**

Vi har altid det nyeste
og det bedste.

Vi er billigere end andre
og

Vor Spejder-Afdeling er
er bedre forsynet end
nogen Spejderforretning.

Landets førende Spejderudsalg

